ЦЕРКВА ІСУСА ХРИСТА СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ • ЧЕРВЕНЬ 2018

Ліягона

Одкровення, яке благословило цілий світ, с. 12

Благородне батьківство: відблиск божественності, с. 22

Безкорисливе служіння стражденним, с. 26

“Я маю пластини”,—вигукнув Джозеф, с. 32

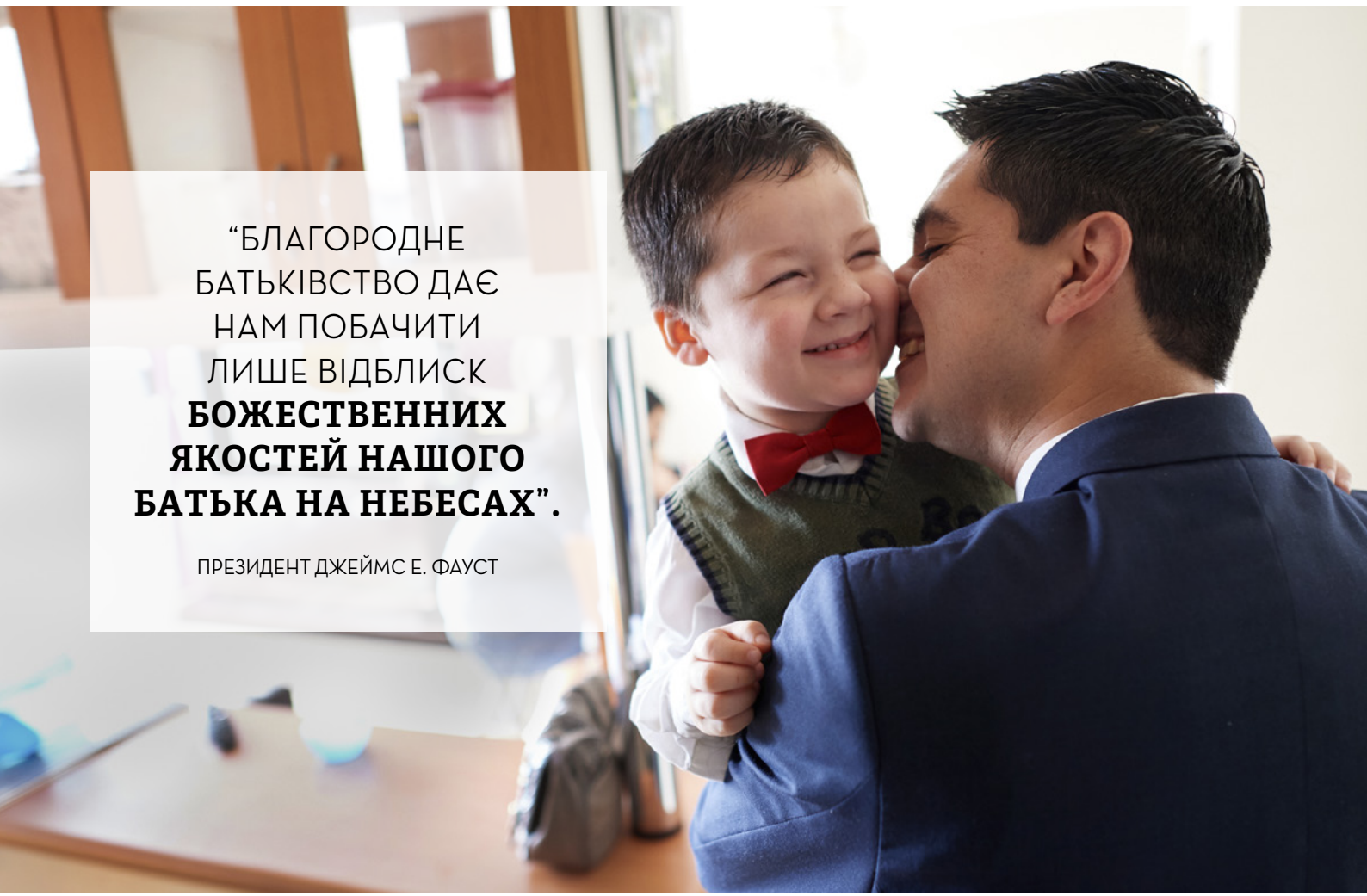

З “Вплив праведного батька”, с. 22.

Ліягона, червень 2018 р.

ОЗНАМЕНУВАННЯ ОДКРОВЕННЯ 1978 РОКУ

СТАТТІ

22 Вплив праведного батька
Меган Варрен
Постаті батьків у моєму житті навчили мене про важливість праведного батьківства.

26 Нести тягарі один одного
Старійшина Джеффрі Р. Холланд
Виявляючи Христове співчуття всім Божим дітям, ми можемо брати участь у роботі Учителя.

32 Святі: Розповіді про Церкву—розділ 4: Пильнуй
Після років очікування Джозеф Сміт нарешті отримує пластини, а разом з ними і застереження бути пильним.

12 Надавати благословення священства
Як одкровення 1978 року, яке стосується священства, благословило окремих людей, сім'ї і Церкву.

16 Одкровення для нашого часу
Чотири апостола згадують свої почуття 1 червня 1978 року, коли було отримане одкровення стосовно священства.

18 Благословенні в усьому
Старійшина Едвард Дубе
Будучи місіонером повного дня, я вперше почув про обмеження щодо надання священства чорношкірим.

20 Висока повага до священства
Шарлотта Акка
Мене було охрищено вже через три місяці після прибуття перших місіонерів у Гану.

РУБРИКИ

4 Портрети віри: Дельва Нетане

6 Принципи служіння: П'ять порад для хорошого слухача

10 Служіння в Церкві: Там, де ми були потрібні
Уілфрід і Лора Еї

40 Голоси святих останніх днів

80 До нових зустрічей: Наше святилище в Суботній день
Президент М. Рассел Баллард

НА ОБКЛАДИНЦІ
Фотографія Крістіни Сміт.

ДОРОСЛІЙ МОЛОДІ

44 **Витерпіти чи радіти**
Старійшина Майкл Джон У. Те
Робота, навчання, створення сім'ї—як нам збалансувати свої обов'язки?

48 **Бути чесною з собою—і з Богом**
Фейт Сатерлін Блекхерст
Бог допоміг мені подолати гордовитість і прийняти критичні зауваження єпископа.

Чи зможете ви знайти в цьому номері заховану Ліягону? Підказка: Як ви служите братам і сестрам у сім'ї?

МОЛОДІ

50 **Підготовка до життя: Чи буде мені нудно в Товаристві допомоги?**
Шарлотта Ларкабал
Я зрозуміла, що Товариство допомоги було не зовсім таким, як я очікувала.

52 **Підготовка до життя: Мій перший день у кворумі старійшин**
Даллін Луедтке
Мені було що запропонувати кворуму старійшин, якщо я був готовий робити свій вклад.

54 **На місіонерській ниві: Додаткова допомога**
Аллі Арнелл

56 **Місце для нас**

58 **Кожна сторінка свідчить, що віримо**
Річард М. Ромні
Мій однокласник сказав, що мормони не християни—тож я вирішив дослідити для себе, чого нас навчає Книга Мормона.

60 **Запитання і відповіді**
Як мені здобути більше впевненості? Що таке дар розпізнавання?

62 **Дізнайтеся про свої дари**
Джастіна Ліхнер
Бажаєте відкрити в собі дари? Ось 9 способів, як розпочати!

64 **Плакат: Духовне світло**

65 **Останнє слово: Світло завжди поруч**
Старійшина Дітер Ф. Ухтдорф

ДІТЯМ

66 **Хай ваше світло сяє: Виявляти свою любов**
Коли я служу своїй сім'ї, то бачу любов Небесного Батька.

68 **Фелікс іде спати**
Хейді Поелмен
Антон хотів ще пограти в комп'ютерну гру—але більш важливо було послужити брату.

70 **Тортильї та подруги**
Ліндсі Стівенс Теннер і Марісса Денніс
Адріана була рада поїсти разом зі своєю сусідкою Маргаритою. Але ще приємніше було поділитися своєю дружбою.

72 **Музика: Найбільше із чудес**
Шон Белт Едвардс

74 **Апостоли свідчать про Христа**
Старійшина Дейл Г. Ренлунд

75 **Небесний Батько знає вас**
Крістіна Б. Франко

76 **Оповідання з Писань: Мойсей слухається Бога**
Кім Уебб Рейд

79 **Розмальовка: Я можу бути миротворцем**

ЧЕРВЕНЬ 2018 ТОМ 21 НОМЕР 6
ЛІЯГОНА 14752 192

Міжнародний журнал Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів

Перше Президентство: Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс, Генрі Б. Айрінг

Кворум Дванадцятьох Апостолів: М. Рассел Баллард, Джеффрі Р. Холланд, Дітер Ф. Ухтдорф, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук, Д. Тодд Крістоффферсон, Ніл Л. Андерсен, Рональд А. Разбанд, Гарі Е. Стівенсон, Дейл Г. Ренлунд

Редактор: Уго Е. Мартінес
Помічники редактора: Ренделл К. Беннетт, Керол Ф. Мак-Конкі
Консультанти: Брайан К. Ештон, Бонні Х. Кордон, ЛеГранд Р. Кертіс мол., Едвард Дубе, Шерон Юбенк, Дональд Л. Холлстром, Дуглас Д. Холмс, Ерік В. Копічке

Головний директор: Річард А. Хітон
Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг
Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Адам С. Олсон
Помічник головного редактора: Раян Карр
Помічник з видавництва: Франсиска Олсон
Редколегія: Марисса Денніс, Девід Діксон, Девід А. Едвардс, Метью Д. Фліттон, Лорі Фуллер, Гаррет Х. Графф, Ларен Портер Гонт, Джон Райан Дженсен, Шарлот Ларкабал, Майкл Р. Морріс, Ерік Б. Мердок, Саллі Джонсон Одекірк, Джошуа Дж. Перкі, Джен Пінборо, Річард М. Ромні, Мінді Селу, Чекел Вордлей, Марісса Віддісон

Головний директор художнього відділу: Дж. Скотт Кнудсен
Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон
Дизайнери: Дженетт Ендрюз, Фей П. Андрус, Менді Бентлі, С. Кімболл Ботт, Томас Чайлд, Девід Грін, Коллін Хінклі, Ерік П. Джонсен, Сюзен Лофгрен, Скотт М. Моой, Емілі Чієко Ремінгтон, Марк В. Робінсон, Рейчел Сміт, Брет Тир, К. Ніколь Уолкенхорст

Координатор з прав власності: Коллітт Небекер Он
Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс
Склад видавництва: Іра Глен Адайр, Джулі Бурдетт, Томас Г. Кронін, Брайан В. Джіджі, Джинні Дж. Нільсон, Дерек Річардсон
Підготовка до друку: Джошуа Денніс, Аммон Гарріс

Відповідальний за друк: Стівен Льюїс
Відповідальний за розповсюдження: Трой Р. Баркер

За інформацією щодо передплати і цін поза межами Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org або звертайтеся до місцевого розподільчого центру Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт liahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас" або "дороговказ") друкується: албанською, англійською, біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською, голландською, грецькою, датською, естонською, індонезійською, ісландською, іспанською, італійською, камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською, китайською (спрощеною), латвійською, литовською, мальгаською, маршалійською, монгольською, німецькою, норвезькою, польською, португальською, російською, румунською, самоанською, себуано, словенською, суахілі, тагальською, таїтянською, тайською, тонганською, угорською, українською, урду, фіджійською, фінською, французькою, хорватською, чеською, шведською та японською мовами. (Періодичність видання різна в залежності від мови).

© 2018 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено. Printed in the United States of America.

Інформація щодо авторського права: Якщо не вказано інше, окремі особи можуть копіювати матеріали з *Ліягони* для особистого, некомерційного використання (а також для церковних покликань). Це право може бути скасовано у будь-який час. Візуальні матеріали не можна копіювати, якщо про ці обмеження зазначено у рядку з інформацією про мистецьку роботу. Питання щодо авторського права треба направляти до Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada: June 2018 Vol. 21 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480) Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

БІЛЬШ ДОКЛАДНО ОН-ЛАЙН

Читайте статті та надсилайте свої на адресу: **liahona.lds.org**

Знайдіть надихаючі послання, якими можна поділитися (англійською, португальською іспанською мовами) на zсайті **facebook.com/liahona**

Надсилайте відгуки на адресу: **liahona@ldschurch.org**

Підпишіться на **store.lds.org.** Або зайдіть у розподільчий центр, запитайте у провідників приходу чи зателефонуйте за номером 1-800-537-5971 (США і Канада).

ПІКТОГРАМИ ВІД GETTY IMAGES

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Батьківство, *20*
Відновлення, *32*
Віра, *4, 18, 44*
Впевненість, *60*
Генеральна конференція, *56*
Гординя, *48*
Джозеф Сміт, *32*
Дружба, *70*
Духовне світло, *64, 66*
Духовні дари, *60, 62*
Історія Церкви, *32*
Ісус Христос, *26, 58, 72, 74*
Кворум старійшин, *52*
Книга Мормона, *32, 56, 58*
Місіонерська робота, *41, 42, 54, 75*
Молитва, *4, 16, 43, 44*
Навернення, *75*
Небесний Батько, *40, 43, 75*
Писання, *58*
Піклування, *26*
Послух, *32, 76*
Причастя, *80*
Пріоритети, *44*
Проникливість, *60*
Пророки, *56, 76*
Святий Дух, *16, 48*
Священство, *12, 16, 18, 20*
Сім'я, *4, 20, 44, 66, 68*
Служіння, *6, 10, 26, 56, 66, 70*
Суботній день, *80*
Таланти, *62*
Товариство допомоги, *50*
Чесність, *48*

На четвертому місяці другої вагітності Дельві повідомили, що в її дитини рідкісне хромосомне порушення, яке називається трисомія 13. Шанси дитини вижити були незначними, до того ж життя Дельви було під загрозою, тому лікарі неодноразово радили їй перервати вагітність. Поставши перед непевністю майбуття, Дельва вибрала довіритися Небесному Батькові, незалежно від того, що станеться.

КРІСТІНА СМІТ, ФОТОГРАФ

Дельва Нетане

Шт. Каліфорнія, США

У вісім з половиною місяців вагітності я пішла робити ультразвукове дослідження у форматі 4D.

Під час попередніх УЗД-досліджень лікарі не могли побачити ніяких фізичних особливостей. Через це вони сказали, що долоні нашої донечки будуть недорозвиненими, а обличчя—спотворене. Ультразвукові зображення у форматі 4D є більш чіткими, тому коли спеціаліст почав дослідження, я побачила досконалу долоньку своєї донечки, яка махала мені з екрану. Також я побачила два ідеальних ока і бездоганний ротик. Мене пройняло відчуття, що вона не помре.

Коли народжувалася наша донечка МеЛа, поруч зі мною були різні фахівці, але їхня допомога не знадобилася. У МеЛи не було трисомії 13. Лікарі і спеціалісти не могли пояснити цього, але мій чоловік і я знали—це було дивом.

Принципи служіння

П’ЯТЬ ПОРАД ДЛЯ ХОРОШОГО СЛУХАЧА

Якщо ви дійсно слухаєте, то краще знатимете, як задовольняти духовні й мирські потреби інших людей у спосіб Спасителя.

Старійшина Джеффрі Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Мабуть, важливіше слухати, а не говорити. … Якщо ми слухаємо з любов’ю, нам не потрібно думати, що ж сказати. Це буде нам дано—через Духа”[1].

Вміння слухати—це навичка, яку можна розвинути. Слухання виявляє нашу любов до інших, допомагає розвивати міцні стосунки і запрошує Духа, Який благословляє даром розпізнання, допомагаючи зрозуміти потреби інших людей[2]. Ось п’ять порад, які допоможуть нам стати кращими слухачами.

Знайдіть спільне.

Ви можете не погодитися з усім сказаним, але погодьтеся з тим, з чим можете, не викривляючи своїх власних почуттів. Уміння погоджуватися може розсіяти тривогу й настороженість (див. Матвій 5:25).

Розмірковуйте

Скажіть своїми словами те, що почули, і те, як ви зрозуміли почуття інших. Це допоможе їм дізнатися, чи їх зрозуміли, а також дає можливість дати пояснення.

Давайте їм час

Багатьом людям потрібен час, щоб зібратися з думками перед тим, як говорити. Дайте їм час подумати, як перед тим, що вони щось скажуть, так і після того (див. Якова 1:19). Лише той факт, що вони перестали говорити, не означає, що вони сказали все, що їм потрібно було сказати. Не бійтеся мовчання (див. Йов 2:11–3:1 і Алма 18:14–16).

Виявляйте увагу

Ми думаємо швидше, ніж інші говорять. Опирайтеся спокусі робити завчасні висновки або передбачати, що ви скажете, коли співрозмовник закінчить говорити (див. Приповісті 18:13). Натомість слухайте з наміром зрозуміти. Ваша відповідь буде кращою, бо вона буде основуватися на глибшому розумінні.

Уточнюйте

Не бійтеся ставити запитання, які пояснюють те, чого ви не розумієте (див. Марк 9:32). Уточнення зводять до мінімуму непорозуміння і виявляють вашу зацікавленість у розмові.

ФОТОГРАФІЯ ВІД GETTY IMAGES

Президент Рассел М. Нельсон навчав, що нам слід “вчитися слухати, і слухати, щоб навчатися одне від одного”[3]. Якщо ви слухаєте з наміром навчатися від інших, то вам буде легше розуміти їхні потреби і ви відчуєте, як піклуватися про людей навколо вас так, як робив би це Спаситель.

Слухати—це любити

Одна історія, яку розповів старійшина Холланд, ілюструє силу слухання:

“Мій друг Трой Рассел повільно від’їжджав пікапом від свого гаража. … Він відчув, що його заднє колесо на щось наїхало. … Він вийшов і побачив, що його дорогоцінний дев’ятирічний син Остін лежить долілиць на тротуарі. … Остіна не стало.

Трой був невтішний. … Але … ту сповнену муки пробоїну [закрив] … Джон Маннінг.

Я, чесно кажучи, не знаю, за яким графіком Джон і його молодший напарник відвідували дім Расселів. Я знаю лише, що навесні того року брат Маннінг простягнув руку і допоміг Трою Расселу подолати ту трагедію, що сталася на дорозі, так ніби він власноруч витяг маленького Остіна. Як … брат у євангелії, яким він і є, Джон, будучи носієм священства, просто виявив турботу і піклувався про Троя Рассела. Він почав такими словами: “Трой, Остін хоче, щоб ти знову звівся на ноги—у тому числі на баскетбольному майданчику. Тож я буду тут кожного ранку о 5:15. Будь готовий”. …

“Я не хотів іти,—розповідав мені Трой пізніше,—тому що я завжди брав Остіна з собою. … Але Джон наполягав, тож я пішов. Починаючи з того першого дня, ми говорили—краще сказати я говорив,—а Джон слухав. … Спочатку було важко, але поступово я зрозумів, що мої сили відновлюються завдяки [Джону Маннінгу], який любив мене і вислуховував, поки нарешті в моєму житті знову не зійшло сонце”[4]. ■

СЛУЖИТИ ТАК, ЯК СПАСИТЕЛЬ

Коли Ісус вийшов з Єрихона, двоє сліпих чоловіків почали вигукувати до Нього: “Змилуйсь над нами, Господи! …

Ісус же спинився, покликав їх та й сказав: “Що хочете, щоб Я вам зробив?”

Вони Йому кажуть: “Господи, нехай нам розкриються очі!”

І змилосердився Ісус, доторкнувся до їхніх очей, і зараз прозріли їм очі, і вони подалися за Ним” (Матвій 20:30, 32–34).

Чого ми можемо навчитися з того, як Спаситель слухав?

ФРАГМЕНТ КАРТИНИ *ІСУС ЗЦІЛЮЄ КРИВОГО І СЛІПОГО*, ХУДОЖНИК ДЖЕЙМС ТІССО

ПОСИЛАННЯ

1. Джеффрі Р. Холланд, “Моїми ви свідками будете”, *Ліягона,* лип. 2001, с. 16.
2. Див. Девід А. Беднар, “Panel Discussion” (worldwide leadership training meeting, Nov. 2010), broadcasts.lds.org.
3. Рассел М. Нельсон, “Listen to Learn”, *Ensign,* May 1991, 23.
4. Джеффрі Р. Холланд, “Посланці Церкви”, *Ліягона,* лист. 2016, сс. 66–67.

ЗАПРОШЕННЯ ДІЯТИ

Подумайте, як ви застосуєте ці принципи у своєму служінні. Запитайте у тих, кому служите, що їм потрібно. Слухайте їхні відповіді й спонукання Святого Духа. Дійте відповідно до почутого.

Принципи служіння існують не для того, щоб розповідати про них. Вони мають на меті допомагати нам навчатися дбати одне про одного. Коли ми краще познайомимося з тими, кого нам призначили, Святий Дух підкаже й ми будемо знати, яке послання їм потрібно почути як додаток до нашого піклування і співчуття.

ТАМ, ДЕ МИ БУЛИ ПОТРІБНІ

Уілфрід і Лора Еї

Спонукання переїхати до Брукліна, Нью-Йорк, відкрило двері до служіння і благословень, які ми навіть не уявляли.

У 2013 році ми жили в Манхеттені, Нью-Йорк, США. Ми любили свій приход. Оскільки ми чекали на появу першої дитини, то почали шукати більшу квартиру в межах свого приходу. Ми знайшли одну, яка, як здавалося, підходила нам, але відчували, що щось не так.

Тієї весни у Лори з'явилося відчуття, що, можливо, нам слід переїхати до Брукліна. Уіл не був у цьому впевнений. Ми нічого не знали про Бруклін, і Уіл хотів бути ближче до своєї інвестиційно-банківської роботи аби, зважаючи на довгі години праці, дорога не займала багато часу. Ми вирішили помолитися про це і почути відповідь під час генеральної конференції.

Коли ми дивилися виступи на лептопі в нашій квартирі-студії, старійшина Стенлі Г. Елліс, сімдесятник, розповідав про досвід, здобутий ним під час служіння у президентстві колу. Він сказав, що сім'ї, які переїжджали до його колу в Техасі, США, часто запитували, який приход є найкращим. Лише один раз за 16 років була сім'я, яка запитала, який приход потребуватиме їхньої допомоги[1].

Нас зворушила ця історія. Вона відповіла на наші молитви. Тож замість того, щоб залишатися в приході, який ми любили, де нам було зручно і де була велика ясельна група й Початкове товариство, ми взяли до серця пораду старійшини Елліса і молилися про те, куди нам слід переїхати.

У той час ми служили обрядовими працівниками в Манхеттенському Нью-Йоркському храмі. Один з працівників добре знав Нью-Йорк. Він запропонував нам два приходи, де, на його думку, ми могли допомагати—*і обидва були в Брукліні.*

Перший приход був надто далеко від роботи Уіла. Другий знаходився ближче, і ми відчули, що знайшли правильне місце, коли побували на причасних зборах того приходу. Багато членів приходу були іммігрантами з Гаїті. Оскільки Уіл з Габону й розмовляє французькою, ми вирішили, що приход буде для нас чудовим домом.

Надзвичайний досвід

Через кілька тижнів ми знайшли квартиру і переїхали. Уілу невдовзі надали кілька можливостей суттєво послужити. Знадобився певний час, щоб розуміти мову, але Господь його благословив, щоб він швидко оволодів гаїтянською креольською мовою, аби допомагати перекладати членам приходу під час причасних зборів та співбесід. Лора також мала благословення служити в різних покликаннях, і ми долучилися до місіонерської роботи.

Серед наших нових друзів був молодий зацікавлений євангелією на ім'я Норміл Ромелус, який приїхав з Гаїті, щоб отримати освіту. Він приходив до нашого дому з місіонерами, і ми допомагали навчати його французькою та креольською мовами. Після того як Норміл охрестився, ми спонсорували його навчання за церковною програмою Pathway, де він познайомився зі своєї майбутньою дружиною. Уіл був вдячний за можливість бути під час укладення їхнього шлюбу в Манхеттеському Нью-Йоркському храмі.

Ми також познайомилися з вірною сестрою, яка приїхала до Нью-Йорка з Гаїті лікуватися від раку. Під час її перебування рада приходу робила все можливе, щоб допомогти їй і переконатися, що у неї є все необхідне, у тому числі

транспортування на процедури й назад. Ми мали благословення служити їй і провідувати в цей час. Ми сподівалися, що все закінчиться добре, однак та сестра померла.

Ці два випадки є прикладом того, що приход робив для людей—допомагав і надихав. Ми вдячні за цей та інший надзвичайний досвід.

Що дійсно має значення

Ми зрозуміли, що коли служимо Господу і Його дітям, Він про нас піклується. Наш досвід у Брукліні допоміг нам залишатися стійкими. Особливо це допомогло Уілу менше думати про фанфари Уолл-стріт і пам'ятати, що має найбільше значення. У сфері банківських інвестицій майже всі працюють в неділю. Уілу часом треба було брати роботу додому, але Господь благословляв нас, тож йому ніколи не потрібно було ходити до офісу в неділю.

Коли ми переїхали до Брукліна, ми думали, що будемо однією з двох сімей з малими дітьми. Але межі приходу змінилися через два тижні після нашого переїзду, і кілька молодих сімей також долучилися до приходу.

Згодом ми вирішили переїхати до Габону. Ми відчули, що наш досвід у Брукліні допоміг нам підготуватися, щоб краще служити Церкві й людям у Африці. Ми вдячні, що дослухалися до спонукання переїхати. Господь благословляв нас—і продовжує благословляти—так, як ми й уявити не могли. ■

Автори живуть у штаті Массачусетс, США.

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Стенлі Г. Елліс, "У Господній спосіб", *Ліягона,* трав. 2013, сс. 36–38.

ФОТОГРАФІЯ СІМ'Ї Ей

НАДАВАТИ БЛАГОСЛОВЕННЯ **СВЯЩЕНСТВА**

Бог любить усіх Своїх дітей, і Він відкрив шлях, щоб кожен з нас повернувся до Нього.

Примітка редактора: Рідко стається так, що подія є настільки важливою, аби кожен запам'ятав, де знаходився, коли про неї почув. Одкровення 1978 року про священство мало саме такий вплив на ціле покоління святих. Неможливо на цих сторінках повною мірою відобразити історію цього одкровення або його глибокий вплив на Божу сім'ю, але на ознаменування 40-ї річниці цього одкровення Ліягона *пропонує цю невелику підбірку особистих історій, яким передує коротка вступна інформація, подана нижче. Більш докладну інформацію можна знайти в списку додаткових матеріалів на с. 21.*

Книга Мормона навчає, що "всі є однаковими для Бога", включаючи "чорного і білого, зв'язаного і вільного, чоловічої статі і жіночої" (2 Нефій 26:33). Оскільки Бог любить всіх нас, Він відкриває шлях, аби кожен міг повернутися до Нього (див. Мойсей 5:9; Уложення віри 1:3). Протягом історії Церкви люди кожної раси й національності христилися саме з цієї причини і були відданими членами Церкви.

Перше Президентство стоїть під час жовтневої генеральної конференції 1978 року, коли члени Церкви одностайно приймають Офіційну декларацію 2. Одкровення стосовно священства благословило сім'ї й відкрило двері до храмових благословень. Крайня справа: сім'я прогулюється біля храму в Аккрі, Гана, одного з восьми храмів, про побудову яких було оголошено, які знаходяться в процесі побудови, або діють в Африці.

ФОТОГРАФІЮ ПЕРШОГО ПРЕЗИДЕНТСТВА В 1978 РОЦІ ЛЮБ'ЯЗНО НАДАНО БІБЛІОТЕКОЮ ІСТОРІЇ ЦЕРКВИ

З середини 1800-х років Церква не висвячувала чорношкірих чоловіків африканського походження у священство і не надавала можливості чорношкірим чоловікам і жінкам брати участь у храмовому ендаументі чи обрядах запечатування[1]. Не існує жодних записів, які пояснювали б причину цього, і старійшина Джеффрі Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, наголошує на тому, що будь-які теорії, які мають на меті пояснити ці обмеження, є "фольклором" і їх не слід підтримувати: "З якими б хорошими намірами не виголошувалися ці пояснення, на мою думку, майже всі вони є недоречними і/або хибними. … Ми просто не знаємо, чому так було"[2].

Багато пророків і Президентів Церкви, у тому числі Бригам Янг, обіцяли, що настане день, коли всі гідні чоловіки будуть отримувати священство. Знаючи про ці обіцяння і бачачи вірність чорношкірих святих останніх днів, провідники Церкви в середині 20-го століття "молилися довго й палко, … благаючи у Господа божественного проводу"[3].

Одкровення від Бога

Цей провід було надано Президенту Спенсеру В. Кімболу (1895–1985) "після тривалого обдумування й молитви у священних кімнатах святого храму". 1 червня 1978 року Господь дав одкровення Своєму пророку й членам Першого Президентства, що "прийшов обіцяний з давен день, коли кожний вірний, гідний чоловік у Церкві може отримати святе священство з владою застосовувати його божественне повноваження і радіти з дорогими йому людьми кожному благословенню, що від нього походить, включаючи благословення храму"[4].

Оголосивши це одкровення, Перше Президентство заявило: "Ми урочисто проголошуємо, що Господь нині відкрив Свою волю для благословення всіх Своїх дітей по всій землі"[5].

Під час наступної генеральної конференції Перше Президентство представило одкровення членам Церкви, які прийняли його як "слово і волю Господа" і одностайно підтримали Офіційну декларацію 2 як складову канонізованих Писань.

Наслідки одкровення

Вплив одкровення був глибоким. Бог надав благословення священства і храму не лише всім гідним членам Церкви будь-якої раси, але храмові обряди могли виконуватися для всіх, хто будь-коли жив на землі.

Одкровення також надало можливість розширити місіонерську роботу, і кількість членів Церкви зросла серед багатьох народів, колін, язиків та людей.

Молодий чоловік навчає під час зборів кворуму священства в Парижі, Франція, де в більшості приходів є члени Церкви з великої кількості країн всього світу.

Учення Церкви

Оскільки робота Господа продовжувала поширюватися по всьому світу, члени Церкви раділи періоду більшої єдності. Внаслідок все більшої взаємодії членів Церкви з іншими людьми багатьох національностей і культур, провідники Церкви наголошували на тому, як важливо любити і зміцнювати одне одного, викорінювати будь-які забобони й расизм.

"Нам потрібно з милосердям ставитися до Божих дітей і позбутися будь-яких забобонів, у тому числі расизму, сексизму і націоналізму,—навчав президент М. Рассел Баллард, діючий президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів.—Можна сказати, що ми дійсно віримо в те, що благословення відновленої євангелії Ісуса Христа призначаються для кожної Божої дитини"[6]. Кажучи про Божу вічну сім'ю, Президент Рассел М. Нельсон навчав: "Лише усвідомлення справжнього Батьківства Бога може допомогти повною мірою оцінити справжнє братерство між людьми. Таке розуміння викликає бажання будувати мости співпраці замість стін сегрегації"[7].

Рухатися вперед разом

Хоча ми не знаємо усього, є те, що кожен з нас може знати. Ми можемо знати, що Бог любить нас і має план, щоб усі ми стали єдиною вічною сім'єю. Ми можемо знати, що це—Господня відновлена Церква, і що Він скеровує її через Своїх пророків. Наявність особистого свідчення про ці істини може нам допомагати під час спільного поступу вперед на шляху можливостей і випробувань, поки ми не станемо такими, як Він (див. Мороній 7:48). ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. "Race and the Priesthood", Gospel Topics, topics.lds.org.
2. У "The Mormons" (interview with Jeffrey R. Holland, Mar. 4, 2006), pbs.org/mormons/interviews; див. також Dallin H. Oaks, in "Apostles Talk about Reasons for Lifting Ban", *Daily Herald,* June 5, 1988, 21.
3. Офіційна декларація 2.
4. Офіційна декларація 2.
5. Офіційна декларація 2.
6. М. Рассел Баллард, "Перехід триває!" *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2017, с. 106.
7. Russell M. Nelson, "Teach Us Tolerance and Love", *Ensign,* May 1994, 70.

ОДКРОВЕННЯ ДЛЯ НАШОГО ЧАСУ

Спогади пророків і апостолів про одкровення 1978 року

Примітка редактора: Президент Томас С. Монсон був останнім з живих апостолів, присутніх у кімнаті, коли Бог дав одкровення Першому Президентству і Кворуму Дванадцятьох Апостолів про те, що настав час, аби благословення священства поширилися на всіх гідних членів Церкви незалежно від раси. Ось кілька коротких розповідей чотирьох Братів, які були там у той день.

Пошуки

Президент Спенсер В. Кімбол (1895–1985)
12-й Президент Церкви

"День за днем я сам, у великій урочистості та серйозності, ходив у верхні кімнати храму, і там всю душу, всі сили я прикладав для вирішення цього питання. Я хотів робити те, що [Бог] хотів. …

Ми пережили прекрасні відчуття, коли Господь чітко дав нам знати, що настав час, коли всі гідні чоловіки і жінки повсюди можуть бути співспадкоємцями і співучасниками повноти благословень євангелії. Я хочу, щоб ви знали, як близько я, особливий свідок Спасителя, відчував Його і нашого Небесного Батька після численних візитів до верхніх кімнат храму, в окремі дні, піднімаючись туди по кілька разів на самоті. Господь чітко пояснив мені, що слід було зробити".

***Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол* (2006), сс. 254, 255.**

Молитва

Президент Томас С. Монсон (1927–2018)
16-й Президент Церкви

"У кінці зборів з Першим Президентством і Кворумом Дванадцятьох Апостолів у нас була особлива молитва біля олтаря [у храмі], коли молився Президент Кімбол. Він благав Господа дати світло і знання з цього питання, яке мало такі далекосяжні наслідки. Чуючи ці смиренні благання, з якими він звертався в пошуках скерування у своєму величному покликанні, Брати відчували велику втіху. …

Пізніше Перше Президентство висловило вдячність, що "дух миру і єдності, який панував на тих зборах, … був дуже сильним, і це було доказом того, що Господь задоволений нашим обговоренням. …

… То була мить піднесеної радості, бо ми чули, як Господній пророк проголошує Господнє одкровення для цього часу".

У Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), 393.

Диякони в Манаусі, Бразилія, розносять причастя. Завдяки одкровенню 1978 року гідні носії священства всіх рас можуть виконувати обряди священства.

Одкровення

Старійшина Брюс Р. Мак-Конкі (1915–1985)
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

“Господь за Своїм промислом пролив Святий Дух на Перше Президентство і на Дванадцятьох. … Одкровення отримав Президент Церкви; його також отримав кожен з присутніх. Там зібралося десять членів Ради Дванадцятьох і троє членів Першого Президентства. Результат був таким: Президент Кімбол знав, і кожен з нас знав, незалежно один від одного, завдяки прямому особистому одкровенню, що тепер настав час нести євангелію і всі її благословення і обов’язки, у тому числі священство і благословення дому Господнього, людям кожної країни, культури і раси, у тому числі й негроїдної раси. Не було жодних сумнівів стосовно того, що відбулося, або стосовно слова й послання, яке надійшло”.

“All Are Alike unto God” (Brigham Young University devotional, Aug. 18, 1978), 4, speeches.byu.edu.

Запевнення

Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008)
15-й Президент Церкви

“У кімнаті панувала атмосфера святості й благоговіння. Я відчував, ніби між небесним троном і пророком Бога, який стояв на колінах і молився, об’єднаний зі своїми Братами, відкрився канал. Дух Бога був там. І силою Святого Духа до того пророка прийшло запевнення, що те, про що він молився, було правильним, що час настав, і що тепер дивовижні благословення священства мають поширитися на гідних чоловіків повсюди, незалежно від їх походження.

Кожен чоловік у тому колі, силою Святого Духа, знав те ж саме. …

… Жоден з нас, хто був присутній під час тієї події, вже більше ніколи не був тим самим. І Церква вже не була тією самою”.

“Priesthood Restoration”, *Ensign,* Oct. 1988, 70.

Послухайте, як Президент Кімбол і Президент Хінклі згадують про той досвід отримання одкровення на сайті **lds.org/go/061816.**

Старійшина
Едвард Дубе
Сімдесятник

БЛАГОСЛОВЕННІ **В УСЬОМУ**

Як це одкровення благословило мене, мою сім'ю і Церкву в Африці.

Примітка редактора: Навіть після того, як одкровення 1978 зняло обмеження стосовно того, хто може мати священство, багато членів Церкви хотіли зрозуміти, чому Бог спочатку наклав ті обмеження. Далі старійшина Дубе ділиться власним досвідом щодо цього питання.

Я був на місії, коли вперше почув про обмеження: чорношкірі чоловіки не могли мати священства. Я охристився в 1984 році, після того, як обмеження було знято. Через два роки мене покликали служити в Південно-Африканській Йоганнесбурзькій місії.

Мене призначили до Булавайо, Зімбабве, і ми з напарником, старійшиною Френсісом Джеком, відвідували менш активну сестру. Її чоловік був професором теології в іншій церкві. Він запитав нас, чому священство не надавалося чорношкірим чоловікам африканського походження. Він казав багато чого, що мене занепокоїло—того, про що раніше ніколи не чув. Коли я вийшов з тієї кімнати, то почувався дуже приниженим і збентеженим.

Ми зі старійшиною Джеком мовчки їхали на велосипедах до нашої квартири. Коли ми приїхали, він поглянув на мене і сказав: "Старішина Дубе, що з тобою? Схоже, що тебе щось непокоїть".

"Хіба ти не чув, що він сказав?—відповів я.—Як це могло статися?"

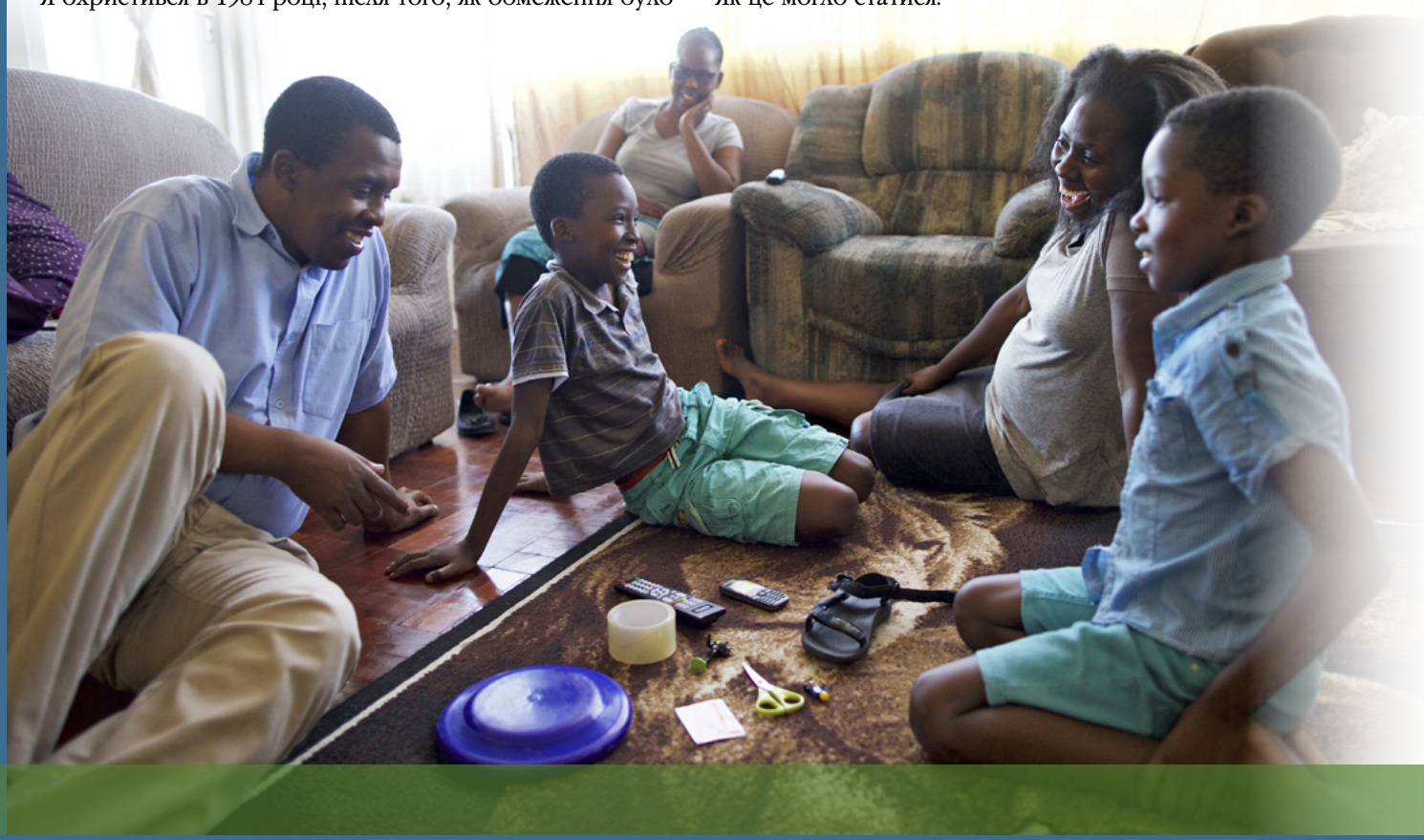

“Старійшино, чи віриш ти у те, що Небесний Батько та Ісус Христос явилися хлопчику Джозефу?”

“Так,—відповів я.—Але як це стосується цієї теми?”

“Напряму,—відповів старійшина Джек.—Ми віримо в одкровення, чи не так?”

Я думав над цими словами й тим, що сказав професор. Тієї ночі я прокинувся серед ночі. Я відчував радість і спокій.

Відповідь на будь-яке євангельське запитання пов’язана з тим, що відбулося в 1820 році. Знання того, що Небесний Батько та Ісус Христос явилися Джозефу Сміту, означає, що він був пророком і що це—Господня Церква. Якщо Небесний Батько та Ісус Христос явилися хлопчику Джозефу, тоді всі євангельські принципи й питання посідають свої місця. Це—Церква одкровення, і Господь дає одкровення стосовно певних процесів у певні часи Своїм служителям, пророкам. Саме це заспокоїло мене.

Я почав підстрибувати й розбудив свого напарника вигуками: “Так! Так! Ти маєш рацію, старійшино Джек! Небесний Батько та Ісус Христос явилися хлопчику Джозефу! Це Господня Церква!”

Зняття цього обмеження було благословенням для членів Церкви по всій Африці. Священство несказанно благословило мене і мою сім’ю. Великою силою для мене стали храмові благословення, благословення знати, що ми житимемо сім’єю навічно.

Доступ до священства благословив Африку. Люди на цьому континенті вже радісні й позитивні, але євангелія поглибила ці почуття. Сім’ї є дуже важливими для африканців. Тож до храму ставляться як до великого благословення. Церква зростає тут дуже швидко.

Члени Церкви дослухаються до волі Бога і ми йдемо й виконуємо її. Це благословило членів Церкви. У той час, коли в деяких регіонах Африки безробіття сягає 90 відсотків, наші члени Церкви живуть добре, бо вони самозабезпечені. Священство і скерування провідників священства благословили нас.

Я вдячний Небесному Батькові та Ісусу Христу за можливість мати священство, за благословення, яким воно стало в моєму житті, і за те, як воно благословило членів Церкви на всьому Африканському континенті. ■

Старійшина Едвард Дубе народився в Зімбабве і у них з дружиною Номі народилося четверо дітей.

Молодь іде в храм у Престоні, Англія. Після одкровення 1978 року храмові обряди стали доступні для кожного, хто будь-коли жив на землі.

ВИСОКА ПОВАГА ДО СВЯЩЕНСТВА

Шарлотта Акка

Як одкровення, отримане в 1978 році, благословило мене і мою сім'ю.

Примітка редактора: Наслідки одкровення не обмежувалися лише висвяченням гідних чоловіків усіх рас у священство. Завдяки цьому всі благословення священства стали доступні всім людям, у тому числі привілеї та обов'язки, які несуть храмові обряди і завіти. Шарлотта Акка, одна з перших членів Церкви в Гані, розповідає про те, як це одкровення благословило всю її сім'ю; серед цих благословень—офіційне заснування Церкви в Африці, наявність носія священства в її домі і запечатування зі своєю сім'єю в храмі.

Я вперше почула про Церкву, коли в 1968 році моя мама приєдналася до групи брата Джозефа В. Б. Джонсона[1]. Мені було років 10. Бізнес мого батька занепадав через державний переворот 1966 року, і сім'я переживала важкі часи. Тож моя мама вважала, що мудро було б пошукати духовної допомоги.

До отримання одкровення 1978 року Церква існувала неформально, оскільки чорношкірі ще не могли отримувати священство. Після одкровення Церква могла бути встановлена владою священства. Я охристилася 24 лютого 1979 року[2].

Моєму чоловікові знадобилося два роки досліджень—і невеликих суперечок—щоб приєднатися до Церкви. Нарешті він охристився в 1980 році, а після того отримав священство. Він став дуже спокійною людиною; він так змінився, що навіть членам його сім'ї було важко повірити. Він трепетно ставився до священства, носієм якого був, і робив усе можливе, щоб завжди бути праведним перед Господом. За його словами, якби він не мав священства, то шукав би людських почестей і слави. Але оскільки він мав священство, то розумів, що найважливішими у житті є шлюб, домівка, сім'я і служіння іншим.

У нашій частині світу слово батька є законом. Але ми не застосовуємо священство у такий спосіб. Ми разом збираємося на сімейну нараду. Батько допомагає дружині й дітям зрозуміти, що те, чого він їх навчає, є правильним.

Чоловіки, які є членами Церкви, служать своїм дружинам, а не дружини служать їм. Це приносить у їхні стосунки любов і мир.

Я вперше побачила, як він благословляє причастя, під час "заморозку", бо ми проводили причасні збори у себе вдома[3]. Ми мали прекрасні відчуття завдяки тому, що в той час у нього було священство. Нікому не треба було приходити в наш дім, щоб благословити причастя. Це робив мій чоловік. То був особливий час, і ми його любили.

Я вперше прочитала матеріали про те, що темношкірим не дозволялося мати священство, під час заморозку, коли анти-мормонська література почала поширюватися серед широкого загалу. Я не дуже цим переймалася, оскільки знала, що Церква істинна. Нас навчають, що не слід покладатися на інших, але зосереджувати своє життя на Ісусі Христі та Його викупительній жертві. Отже на Ньому й зосереджується моя віра.

17 грудня 1996 року ми змогли поїхати до Йоганнесбурзького храму в ПАР. Я відчувала радість, особливо коли почула, що наша перша дитина, маленький хлопчик, який помер лише через кілька днів після народження, буде до нас запечатаний. Я думала, що він помер і залишив нас назавжди, хоча й знала, що він невинний. Але його запечатування до нас стало тим духовним досвідом, який я ніколи не забуду.

Тож коли люди запитують мене, скільки у нас дітей, я кажу, що вісім. Вони запитують: "Як це може бути?" Я відповідаю: "Так, перший чекає на нас, тож все залежить лише від нас, чи ми будемо виконувати Божі заповіді й жити за ними, щоб повернутися й бути разом сім'єю".

Священство—це сила від Бога. Я мала так багато благословень завдяки священству. Я відчуваю задоволення і духовний підйом, коли діти просять свого батька надати благословення священства. Тоді я знаю, що вони довіряють йому, а також тому, що Небесний Батько діє через їхнього татка, який має священство. Ми з великою повагою ставимося до священства в нашому домі. На сьогодні троє з наших хлопців уже одружені, і вони застосовують священство в своїх сім'ях.

Я знаю, що священство є істинним, бо воно є силою від Бога, і це жива сила, бо Небесний Батько живе. Він дає частину тієї сили Своїм дітям чоловічої статі на землі. Ми, жінки, маємо частку в священстві. Я до нього ставлюся з великою повагою. Священство допомогло нашій сім'ї, воно продовжує допомагати. ■

Автор живе в Центральному регіоні, Гана.

ПОСИЛАННЯ

1. В середині 1960-х років у Гані Джозеф Вільям Біллі Джонсон отримав примірники Книги Мормона, Учення і Завітів та Дорогоцінної Перлини й відчув спонукання заснувати неофіційну громаду Церкви.
2. Вперше місіонери отримали офіційне призначення до Гани в листопаді 1978 року.
3. 14 червня 1989 року уряд Гани вислав місіонерів і заборонив Церкву, однак членам Церкви було дозволено проводити службу в своїх домівках. Через 18 місяців уряд виявив задоволення тим, що Церква навчає своїх членів дотримуватися законів, встановлених урядом, і сприяє гармонії між расами, тож 1 грудня 1990 року Гана дала дозвіл на поновлення діяльності Церкви.

ШУКАЙТЕ БІЛЬШ ДОКЛАДНУ ІНФОРМАЦІЮ В РЕЖИМІ ОН-ЛАЙН

- Щоб дізнатися більше, прочитайте в розділі Gospel Topics статтю "Race and the Priesthood" на сайті **topics.lds.org.**
- Прочитайте надзвичайні історії кількох темношкірих членів Церкви, які особисто свідчать про те, як одкровення 1978 року вплинуло на їхнє життя і навернення:
  - Шарлотти і Вільяма Акка (Гана), Гельвесіо і Руди Мартінс (Бразилія) та Джозефа і То Фріман (США) в "Witnessing the Faithfulness: Official Declaration 2" на сайті **lds.org/go/061820a**.
  - Джорджа Рікфорда (Агнлія) в "I Will Take It in Faith" на сайті **lds.org/go/061820b**.
  - Віктора Наджента (Ямайка) в "It Was the Truth!" на сайті **lds.org/go/061820c**.
- Див. фото та відео про перших місіонерів у Західній Африці, які знаходять сотні людей, уже готових до хрищення, на сайті **lds.org/go/061820f**.

Вплив праведного батька

Дивлячись на приклади праведних батьків і на мого Небесного Батька, я дізналася, що таке справжнє батьківство.

Меган Варрен

У дитинстві в мене не було земного батька, щоб познайомити мене з тією любов'ю, яку має до мене Небесний Батько. Натомість, я спостерігала за іншими чоловіками, які випромінювали Його любов і були прикладами справжнього батьківства. Президент Джеймс Е. Фауст (1920–2007), другий радник у Першому Президентстві, навчав: "Благородне батьківство дає нам побачити лише відблиск божественних якостей нашого Батька на небесах"[1]. Завдяки прикладам багатьох батьків, зокрема, членів родини, церковних провідників, праведних чоловіків у Писаннях і навіть старанних домашніх учителів, я дізналася про характер Небесного Батька і про благородні риси, які можуть розвивати земні батьки, аби наслідувати Його. Зрештою, я змогла обернути душевний біль, який відчувала через відсутність земного батька, на радість від близьких стосунків, які можу розвинути зі своїм Небесним Батьком.

Надійність і підтримка

Наш Небесний Батько є незмінним. Ми читаємо, що Він "є Той Самий учора, сьогодні і навіки" (Мормон 9:9). Я зауважила, що благородні земні батьки наслідують приклад Небесного Батька, залишаючись непохитними. Благородний батько в усьому дотримується свого слова. Він розуміє, що постійність допомагає його дітям відчувати захист і любов, він поруч як у часи кризи, так і радості.

ФОТОГРАФІЯ АВТОРА З ЧОЛОВІКОМ І ДОЧКОЮ, ЗРОБЛЕНА ДЖЕССІ ВАРРЕН

Наш Небесний Батько також розуміє, як це нелегко бути гідними, щоб жити з Ним вічно. Він знає кожного з нас за ім'ям, і Він дозволяє нам мати труднощі, щоб ми удосконалювалися. Благородний земний батько також дозволяє залишатися сам-на-сам з труднощами, тому що він знає—труднощі відкривають можливості для зростання.

Мій чоловік є талановитим майстром бойових мистецтв. Його вчителем був його батько, і він часто розповідає, що тато був суворішим до нього, ніж до інших учнів. Дисциплінування з боку батька зміцнило його і допомогло швидше розвиватися. Як і наш Небесний Батько, благородні земні батьки заохочують своїх дітей докладати найкращих зусиль, пропонуючи зміцнення, любов і підтримку.

"Діяння без кінця"

Робота нашого Небесного Батька є вічною і без кінця (див. Алма 12:25–33). Подібним чином робота благородного земного батька також ніколи не закінчується. Благородний батько постійно робить добрі справи й прагне праведності. Він вірний і чесний у своєму дотриманні заповідей Бога. Він відхиляє егоїстичні прагнення заради блага своєї сім'ї. У документі "Сім'я: проголошення світові" сучасні пророки навчали, що "за божественним задумом, батько має головувати над своєю сім'єю в любові й праведності; він відповідає за забезпечення своєї сім'ї всім необхідним та її захист"[2]. Це стосується не лише фізичного, а й духовного захисту. Благородний батько скеровує своїм прикладом і пропонує дітям свою любов і пораду. Він також застерігає від духовної небезпеки, коли виникає потреба.

Сила сімейних розповідей

Брюс Фейлер у своїй статті "Історії, які зв'язують нас" у газеті *New York Times* наводить дослідження стосовно послаблення сім'ї. У результаті цих досліджень психологи з'ясували, що діти, які демонстрували найкращу здатність швидко відновлювати фізичні і духовні сили, перебували під впливом сімейних розповідей, що допомогло їм відчувати, що вони належали до чогось більшого. "Якщо ви хочете мати щасливішу сім'ю,—каже Фейлер,—створюйте, збагачуйте і переказуйте історію позитивних моментів, пережитих вашою сім'єю, а також того, як вам вдавалося оговтатися від складних ситуацій. Ця єдина порада може збільшити шанси на процвітання вашої сім'ї протягом багатьох прийдешніх поколінь"[3].

Приклад цього можна побачити у Мойсей 1. Мойсея було зміцнено завдяки його знанню про Божий план і власну божественну сутність. Коли Сатана прийшов спокушати його, Мойсей впевнено відповів: "Хто ти? Бо ось, я—син Бога, за подобою Його Єдинонародженого; а де твоя слава, щоб я поклонявся тобі? (Мойсей 1:13). Тоді Мойсей навіть мав сміливість наказати Сатані іти геть.

Благородний земний батько зміцнює своїх дітей, нагадуючи про їхню божественну сутність як духовних дітей Бога. Завдяки власному гарному прикладу він допомагає будувати міцну сім'ю і залучає до цього своїх дітей. Це дає його дітям потужне відчуття цілеспрямованості і впевненість у досягненні успіху.

Пошук благородного чоловіка

Коли я ходила на побачення, то шукала вічного супутника, який міг би бути благородним батьком. Оскільки я не мала такого прикладу в дитинстві, мені було важче знати про всі якості, що повинен мати благородний земний батько. Я була розчарована, що моє патріарше благословення не давало більш конкретних вказівок щодо людини, за яку Небесний Батько хотів, аби я вийшла заміж. Там говорилося лише, що мені слід шукати того, хто міг би повести мене до храму. Але навіть ця, здавалося б, проста настанова, була нелегкою. Незважаючи на те, що я мала певний позитивний досвід під час побачень, я часто хвилювалася про те, що такого чоловіка або насправді не існує, або мені ніколи не вдасться його знайти.

Незважаючи на свою підсвідому тривогу, я продовжувала молитися про чоловіка, який був би праведним батьком для моїх дітей, який би любив їх і завжди брав участь у їхньому житті. Як і моя віддана мати, я знала: що б не сталося, я зможу покладатися на підтримку мого Вічного Батька.

На мій подив і радість, на мої молитви прийшла відповідь згідно з досконалим розкладом часу Небесного Батька. Я відчуваю зцілюючу силу, спостерігаючи за тим,

Акварельний малюнок автора із зображенням її чоловіка та дочки. Займатися живописом її надихнув домашній учитель, який в її житті був одним із прикладів батька.

як мій сповнений любові чоловік показує приклад того, яким має бути батько. Я вдячна за те, що він наслідує приклад, встановлений пророками і апостолами, і що він робить вибір самовіддано й ніжно мене любити. Його приклад люблячого чоловіка благословляє також наших дітей. Моє серце сповнене вдячності за його вірність у часи випробувань, його приклад сумлінної праці, його гідність у використанні священства, а також чисту, непохитну любов, які він виявляє як молодий батько.

Батьки навколо нас

Вплив чоловіка, який, як Мойсей, розуміє, ким він є,—не має меж. Сестра Шері Дью, колишній другий радник у генеральному президентстві Товариства допомоги, навчала, що всі жінки, які виховують, виконують роль материнства, навіть якщо вони ще не є матерями. "*Усі ми є матерями в Ізраїлі,*—свідчила вона,—і наше покликання—любити і вести підростаюче покоління небезпечними вулицями земного життя"[4]. Чоловіки, які є праведним прикладом, виконують роль батьків в Ізраїлі, і їхній доброчесний приклад може сягати далеко за межі власної сім'ї.

Зважаючи на випробування в дитинстві, я впевнена, що Небесний Батько точно знав, що мені було потрібно, аби я могла довіряти своєму вічному супутнику. Він показав багато прикладів відданого батьківства у моєму житті. Серед них був мій праведний дідусь, який любив Господа, а також старанний домашній учитель, який, розуміючи фінансові труднощі моєї сім'ї, надав мені можливість навчатися у своїй мистецькій студії та надихнув піти його професійним шляхом. Я знову відчула небесне зцілення, коли, ставши дорослою дівчиною, неочікувано отримала благословення мати праведного вітчима, який терпляче ставився до моєї недовіри до постаті батька і який постійно виявляв до мене доброту.

Завдяки праведному впливу цих прикладів батьківства я здобула надію, зцілення і радість. Я вдячна за всіх чоловіків, які наслідують взірець, встановлений нашим Небесним Батьком, і намагаються бути прикладом благородного батьківства. ■

Автор живе в шт. Каліфорнія, США.

ПОСИЛАННЯ

1. Джеймс Е. Фауст, "Я шаную тих, хто шанує Мене", *Ліягона,* лип. 2001, с. 54.
2. "Сім'я: Проголошення світові", *Ліягона*, трав. 2017, с. 145.
3. Bruce Feiler, "The Stories That Bind Us", *New York Times,* Mar. 15, 2013, nytimes.com.
4. Шері Л. Дью, "Хіба не всі ми матері?", *Ліягона,* січ. 2002, с. 113.

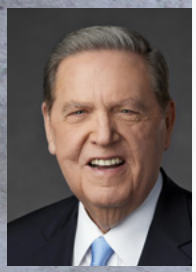

Старійшина
Джеффрі Р. Холланд
З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

“НЕСТИ тягарі один одного”

З виступу, зверненого до працівників Служби сім’ї СОД у червні 2017 року. Старійшина Холланд адаптував цю версію для більш широкої аудиторії.

Апостол Петро писав, що послідовники Ісуса Христа повинні бути “спочутливі” (1 Петра 3:8). Багато з вас дивовижним чином кожного дня виконують цю заповідь з честю. Безсумнівно, потреба у співчутті сьогодні є такою великою, як ніколи раніше. Згідно з останніми даними, приблизно п’ята частина дорослого населення Сполучених Штатів (43,8 мільйонів людей) кожного року потерпають від розумових хвороб[1]. Порнографія зашкалює: лише один веб-сайт у 2016 році мав 23 млрд. відвідувань[2]. “Кількість сімей, де є батько і мати, в Сполучених Штатах [стрімко] зменшується, в той час як зростає кількість розлучень, … співжиття, [і дітей, народжених поза шлюбом] … Сьогодні четверо з десяти дітей народжуються у жінок, які є самотніми або живуть з партнером, не укладаючи шлюбу”[3].

Щоб називатися народом Спасителя і перебувати в Його Церкві, ми повинні “бажа[ти] нести тягарі один одного, так щоб вони були легшими; так, і бажа[ти] сумувати з тими, хто сумує; так, і співчувати тим, хто потребує співчуття, і бути свідками Бога в усі часи і в усьому” (Мосія 18:8–9).

На мою думку, нести тягарі один одного—це просте, однак потужне визначення Спокути Ісуса Христа. Коли ми прагнемо піднімати тягарі інших людей, ми є “спасител[ями] … на гор[і] Сіон” (Овдій 1:21). Ми символічно уподібнюємося до Викупителя світу і Його Спокути. Ми “перев’яз[уємо] рани зламани[м]

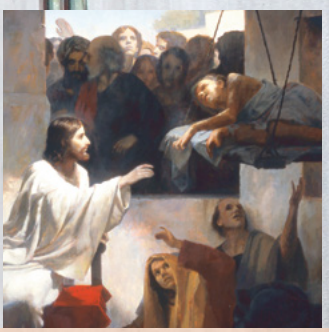

Можливо, ми не в змозі змінити шлях, але ми можемо зробити все можливе, щоб ніхто не долав його на самоті. Безперечно, саме це і означає нести тягарі один одного.

ФОТОГРАФІЯ ВІД GETTY IMAGES

ХУДОЖНИК ДЖ. КІРК РІЧАРДС. *ХРИСТОС І РОЗСЛАБЛЕНИЙ*, ФРАГМЕНТ КАРТИНИ

Коли ми прагнемо піднімати тягарі інших людей, ми є "спасител[ями] … на гор[і] Сіон"—символічно уподібнюючи себе до Викупителя світу і Його Спокути.

серцем, полоненим звіща[ємо] свободу, а в'язням відчин[яємо] в'язницю" (Ісая 61:1).

Божественне співчуття

Давайте розглянемо цей аспект Христової Спокути. Якщо я правильно розумію вчення, під час Спокути Ісус Христос, страждаючи за інших, відчув—і поніс тягар—гріхів, смутку, турбот і сліз усіх людей, починаючи від Адама і Єви й аж до кінця світу. Він, Хто був без жодного гріха, в процесі Спокути відчув біль і наслідки тих, хто грішив. Він особисто не переживав невдалого шлюбу, але відчув біль та наслідки тих, хто його мав. Він особисто не зазнавав зґвалтування, чи шизофренії, чи раку, чи втрати дитини, але Він відчув біль і наслідки тих, хто це пережив, і цей список можна продовжувати, доповнюючи його розмаїттям життєвих тягарів і розбитих сердець.

Такий погляд на те, як діє Спокута, виявляє справжній божественний приклад *співчуття* з усіх, відомих світові. Зрозуміло, що жодне слово повною мірою не зможе описати найважливіший в історії людства вчинок, але наразі у мене немає кращої заміни, тож я ним скористаюся.

Співчуття має таке визначення: "акт розуміння … здатність замість когось відчувати почуття, думки і досвід інших людей чи то в минулому, чи в теперішньому"[4]. Як вже зазначалося, це насправді є достатньо гарним описом процесу спокути, особливо якщо до "минулого" і "теперішнього" додати "майбутнє".

Ми всі знаємо, що надто багато Божих дітей мовчки і самотньо страждає. Ось, наприклад, цей юнак, який описав мені своє свідчення у надзвичайно красномовному листі, але потім він додав, що його серце розривається, оскільки він не сподівається мати щастя в майбутньому через потяг до осіб своєї статі:

"Мене чекає життя самотніх ночей і похмурих ранків. Я вірно відвідую свій приход для неодруженої молоді, але кожного тижня іду з церкви зі знанням, що по-справжньому ніколи не буду таким, як усі. Я ніколи не навчатиму сина кататися на велосипеді. Я ніколи не відчую, як моя маленька донечка тримає мене за палець, навчаючись ходити. У мене ніколи не буде онуків.

Я буду приходити додому в порожній будинок, день за днем, місяць за місяцем десятки років, маючи лише надію на Христа. Іноді я думаю, чому Він вчинив так зі мною і просить іти на таку неймовірну жертву. Ночами, коли ніхто не бачить, я плачу. Я не казав про це нікому, навіть своїм батькам. І вони, і мої друзі … відмовляться від мене, коли дізнаються, так само, як вони це зробили з тими, хто пройшов цим шляхом до мене. Усе моє життя я постійно буду не таким, як усі. На мене чекає одне з двох: до мене будуть чіплятися й уникати через те, що я неодружений, а якщо я скажу причину, то мене будуть жаліти й ігнорувати. Попереду ще все життя. Чи немає бальзаму в Гілеаді?"[5]

Безсумнівним є те, що чоловіку, який відчуває такий біль і смуток, таку безнадію, ми можемо дати хоча б одне—запевнення, що він не самотній. Нам слід наполегливо наголошувати на тому, що Бог з ним, ангели з ним і ми з ним.

Співчуття. Звучить досить дивно, але саме з цього і треба починати.

ФРАГМЕНТ КАРТИНИ *ЗЦІЛЕНА ЖІНКА*, ХУДОЖНИК ДЖ. КІРК РІЧАРДС

Можливо, ми не в змозі змінити шлях, але ми можемо зробити все можливе, щоб ніхто не долав його на самоті. Безсумнівно, саме це і означає нести тягарі один одного—бо вони дійсно *є* тягарями. І хто знає, коли або чи взагалі їх буде полегшено в смертному житті. Але ми можемо іти разом і ділити навантаження. Ми можемо піднімати своїх братів і сестер, так як Ісус Христос піднімав нас (див. Алма 7:11–13).

І завдяки всьому цьому ми безсумнівно здобуваємо нове і яскравіше відчуття вдячності за те, що Спаситель у кінцевому результаті робить для нас. Як я одного разу казав:

"Шукаючи хоч якийсь спокій і розуміння у таких складних питаннях, дуже важливо пам'ятати, що ми живемо—і це було наше рішення—у занепалому світі, де наше прагнення досягнути божественності піддасться перевірці і буде постійно випробовуватися. Найбільшим запевненням у Божому плані є те, що нам було обіцяно Спасителя, Викупителя, Який, завдяки нашій вірі в Нього, переможно підніме нас над усіма тими перевірками і випробуваннями, навіть якщо ціна, яку за це треба сплатити Батькові, Хто послав Його, та Синові, Хто прийшов,—неосяжна. Лише завдяки вдячності за таку божественну любов ці наші менші страждання спочатку стануть терпимими, потім зрозумілими і зрештою викупительними"[6].

Ми швидко починаємо розуміти, що наше найкраще і найбезкорисливіше служіння дуже часто не спроможне втішити або підбадьорити так, як це потрібно людям. Або якщо нам навіть вдалося щось успішно зробити один раз, ми навряд чи зможемо це повторити. І ми не є супергероями, щоб запобігти занепаду духу в тих, про кого ми дбаємо. Беручи усе це до уваги, ми зрештою повинні звертатися до Ісуса Христа і покладатися на Нього (див. 2 Нефій 9:21).

Досить часто ми не спроможні допомогти—або принаймні не можемо допомагати постійно чи повторно, коли трапляється так, що досягаємо успіху. Але Христос може допомогти. Бог Батько може допомогти. Святий Дух може допомогти, і нам потрібно постійно намагатися бути їхнім знаряддям, допомагати тоді й там, де ми можемо.

Зміцнення власних сил

Тим з вас, хто щиро прагне нести тягарі інших людей, важливо зміцнювати себе і створювати власний резервуар сил, оскільки інші чекають від вас так багато і дійсно беруть багато від вас. Ніхто не є настільки сильним, щоб не відчувати втоми чи занепаду духу, чи

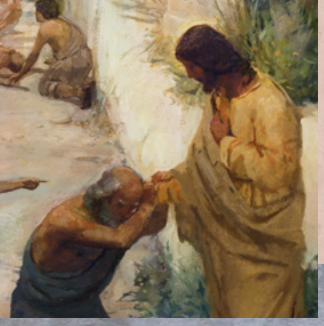

Служіння, яке ми надаємо, коли носимо тягарі один одного, є надзвичайно важливим—це у буквальному розумінні робота Учителя.

не визнавати, що також потребує допомоги для себе. Безсумнівно, що Ісус відчував таку втому, відчував, що його залишають сили. Він постійно віддавав, але це мало ціну, і Він відчував наслідки того, що так багато людей покладались на Нього. Коли хвора на кровотечу жінка доторкнулася до Нього в натовпі, Він зцілив її, але також помітив, "що вийшла з Нього сила" (див. Марк 5:25–34).

Мене завжди дивувало те, що Він міг спати під час бурі в Галілейському морі настільки міцно й непробудно, що Його досвідчені послідовники–рибалки думали, що човен потоне. Якою ж була та втома? Скільки проповідей ви можете виголосити і благословень надати до того, як відчуєте крайнє виснаження? Піклувальникам також потрібна турбота. Вам потрібно мати запас сил, перш ніж ви зможете віддавати іншим.

Розалін Картер, президент правління "Організації Розалін Картер з надання опіки", якось сказала: "Є лише чотири види людей у цьому світі: Ті, хто був піклувальниками, ті, хто зараз є піклувальниками, ті, хто буде піклувальниками, і ті, кому потрібні піклувальники"[7].

Очевидним є те, що "стосунки між піклувальником і тим, про кого піклуються, є [важливими, навіть] священними"[8]. Однак, виконуючи нелегке завдання нести тягарі один одного, ми можемо пам'ятати, що ніхто з нас не захищений від глибоких співпереживань болі й страждань того, про кого ми піклуємося.

Шукайте баланс

Важливо навчитися знаходити рівновагу між вашою роллю піклувальника й іншими аспектами життя—в тому числі роботою, сім'єю, стосунками з людьми і вашими улюбленими справами. У виступі на генеральній конференції, присвяченому цій темі, я намагався "віддати належне всім вам, усім, хто так багато робить, так ніжно піклується і трудиться з наміром робити добро. Так багато з вас є дуже щедрими. Я знаю, що хтось із вас, [можливо, має психологічні або фінансові] труднощі у своєму житті, і все ж ви знаходите чим поділитися [з іншими]. Як застерігав цар Веніямин свій народ, не потрібно, щоб ми бігли швидше, ніж нам під силу, і що все має виконуватися за порядком (див. Мосія 4:27)"[9]. Але попри це я знаю, що багато з вас біжить дуже швидко, і що стрілка показника на запасі вашої енергії та емоцій наближається до найнижчої позначки.

Коли здається, що проблема надто велика, пам'ятайте ці рядки написані Девідом Бетті:

"Надія—це не почуття. Це—не хвиля радості, що огорне вас посеред проблем.

… Надія—це не чарівна паличка, яка розв'яже всі проблеми. Надія—це дорога крізь усе життя, яка допоможе вам не потонути в життєвих штормах.

Коли ви покладаєте надію на Ісуса, ви маєте впевненість у Його обіцянні, що Він ніколи не залишить вас і не зречеться вас—що Він робитиме те, що є для вас найкращим. Навіть якщо у вас виникне величезна проблема, надія дасть вам можливість мати спокій завдяки знанню про те, що Ісус з вами на кожному кроці вашого шляху"[10].

Мені подобається, як Павло справлявся з цією трудністю й почуттям невідповідності.

ФРАГМЕНТ КАРТИНИ *ВІН ЗЦІЛИВ БАГАТЬОХ*, ХУДОЖНИК ДЖ. КІРК РІЧАРДС.

У Писаннях Господь пояснив, що Його благодаті достатньо для Павла і що, в дійсності, Його сила "здійснюється в немочі". Потім Павло пише: "Отож, краще я буду хвалитись своїми немочами, щоб сила Христова вселилася в мене" (2 Коринтянам 12:9)[11].

Довіряйте Батьку і Сину

Ми повинні довіряти, що наш Небесний Батько та Ісус Христос дійсно дбають про нас і про те, що ми робимо, що Вони хочуть, аби ми зміцнювалися в своїх немочах—саме цього ви бажаєте тим, про кого дбаєте.

Я свідчу, що Бог знає про наші тягарі і зміцнить нас, щоб ми зміцнювали інших. Це не означає, що наші проблеми завжди зникатимуть або що світ раптово заспокоїться. Але це також не означає, що ваші молитви залишаться непочутими. Так само як і молитви тих, про кого ви піклуєтеся—овдовілих, розлучених, самотніх, переобтяжених, залежних від згубних звичок, хворих, безнадійних[12].

Брати і сестри, служіння, яке ви надаєте, коли носите тягарі один одного, є надзвичайно важливим—це в буквальному розумінні робота Учителя. Кількість листів, які надходять до мого офісу, підтверджує, наскільки потрібною є допомога. Ця допомога є манною небесною для тих, хто бореться.

Якось я вже казав: "Коли ми говоримо про тих, хто є знаряддям у руці Божій, нам нагадують, що не всі ангели приходять з того боку завіси. З деякими ми крокуємо разом і розмовляємо—тут, зараз, щодня. Дехто з них мешкає по-сусідству. Дехто з них народив нас, а в моєму випадку—одна з них погодилася одружитися зі мною. Дійсно, небеса ніколи не здаються настільки близькими до нас, ніж коли ми бачимо Божу любов, виявлену в доброті й відданості людей таких добрих і таких чистих, що *ангели*—це єдине визначення, що приходить на думку"[13].

Вважаю, що коли ви намагаєтеся полегшити тягарі одне одного, ви дійсно є ангелами милості в самому прямому сенсі. Нехай вам стократно повернеться те, що ви намагаєтеся віддавати. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. "Mental Health by the Numbers", National Alliance on Mental Illness, nami.org.
2. Див. "World's Largest Porn Site Reveals the Most-Searched Porn Genre of 2016", Fight the New Drug, Jan. 9, 2017, fightthenewdrug.org.
3. "Parenting in America", Pew Research Center, Dec. 17, 2015, pewsocialtrends.org; див. також D'Vera Cohn and Andrea Caumont, "10 Demographic Trends That Are Shaping the U.S. and the World", Pew Research Center, Mar. 31, 2016, pewsocialtrends.org.
4. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary,* 11th ed. [2003], "empathy".
5. Особиста кореспонденція.
6. Джеффрі Р. Холланд, "Немов розбита посудина", *Ліягона,* лист. 2013, с. 40.
7. Див. rosalynncarter.org/UserFiles/Jensen.pdf; see also Rosalynn Carter, in Randi Kaplan, "How to Care for the Caregiver", May 13, 2015, health.usnews.com.
8. Nancy Madsen-Wilkerson, "When One Needs Care, Two Need Help", *Ensign,* Mar. 2016, 38.
9. Jeffrey R. Holland, "A Handful of Meal and a Little Oil", *Ensign,* May 1996, 31.
10. David Batty, "Finding Hope in the Midst of Life's Problems", livingfree.org.
11. Див. Anne C. Pingree, "Making Weak Things Become Strong", *Ensign,* Dec. 2004, 28–30.
12. Див. Даллін Х. Оукс, "Він зцілює обтяжених", *Ліягона,* лист. 2006, сс. 6–9.
13. Джеффрі Р. Холланд, "Священнослужіння ангелів", *Ліягона,* лист. 2008, с. 30.

РОЗДІЛ 4

Пильнуй

Це четвертий розділ нової чотиритомної історії Церкви під заголовком Святі: Розповіді про Церкву Ісуса Христа в останні дні. *Книга буде надрукована 14 мовами, доступна в додатку Gospel Library в розділі Church History та он-лайн на сайті святі.lds.org. Наступні кілька розділів будуть опубліковані в найближчих номерах, поки перший том не вийде у другій половині цього року. Ті розділи будуть перекладені 47 мовами в додатку Gospel Library на сайті святі.lds.org.*

Двадцятиоднорічна Емма Гейл вперше почула про Джозефа Сміта, коли він восени 1825 року прийшов працювати у Джосаї Стоула. Джосая найняв молодого чоловіка та його батька допомогти йому знайти на своїй ділянці сховані скарби[1]. У місцевій легенді розповідалося, що декілька сотень років тому група мандрівників розкопала срібний рудник і сховала скарб у цій окрузі. Знаючи про те, що Джозеф мав дар використання каменів провидця, Джосая запропонував йому гарний заробіток та долю знайденого, якщо той допоможе з пошуком[2].

Батько Емми, Айзек, підтримав сміливий задум. Коли Джозеф з батьком прибули до ферми Стоулів у Гармоні, штат Пенсильванія—поселення, що знаходилося близько 150 миль (240 км) на південь від Пальміри—Айзек був свідком при підписанні їхніх договорів. Він також дозволив працівникам жити у своєму домі[3].

Незабаром Емма познайомилася з Джозефом. Він був молодший за неї, вище 180 сантиметрів і виглядав, як звиклий до важкої роботи. У нього були блакитні очі та світле обличчя, і він ходив, трохи кульгаючи. Він говорив неграмотно та іноді використовував дуже багато слів, намагаючись висловити думку, але, коли він говорив, можна було почути, що від природи він був розумною людиною. Він та його батько були хорошими людьми, які надавали перевагу самостійному поклонінню Богові, а не відвідуванню церкви, де поклонялися Емма та її сім'я[4].

ПАГОРБ КУМОРА, ХУДОЖНИК ДЖОН МАК-НЮТОН

Обом, і Джозефу й Еммі, подобалось проводити час на природі. З дитинства Емма любила їздити верхи на конях та ходити на байдарці по річці біля свого дому. Джозеф не вмів гарно їздити верхи, але він гарно боровся та грав у ігри з м'ячем. Він був легким у спілкуванні і часто посміхався, розповідаючи жарти чи смішні історії. Емма була більш стриманою, але вона любила добрі жарти та могла заговорити з будь-ким. Їй також подобалося читати та співати[5].

Через кілька тижнів, коли Емма краще познайомилася з Джозефом, її батьки почали непокоїтися щодо їх стосунків. Джозеф був бідним працівником з іншого штату, і вони сподівалися, що інтерес їхньої доньки до нього пройде, і вона вийде заміж за когось з багатих сімей з їхньої округи. Батько Емми також почав насторожено ставитися до полювання за скарбами, і роль Джозефа у ньому викликала у нього підозру. Для Айзека Гейла, здавалося, не мало значення, що Джозеф намагався переконати Джосаю Стоула припинити пошук, коли з'ясувалося, що вони нічого не знайдуть[6].

Джозеф подобався Еммі більше, ніж будь-який інший чоловік, кого вона знала, і вона продовжувала проводити з ним час. Після того, як він переконав Джосаю припинити шукати срібло, Джозеф залишився у Гармоні працювати на фермі Джосаї. Іноді він також трудився у Джозефа та Поллі Найт, ще однієї родини фермерів в окрузі. Коли він не був зайнятим, то зустрічався з Еммою[7].

Незабаром у Гармоні Джозеф та його камінь провидця стали предметом для пліток. Деякі літні люди у місті вірили у провидців, але багато їхніх дітей та внуків не вірило. Племінник Джосаї, заявивши, що Джозеф використав його дядьку, притягнув молодого

У 2015 році Церква відбудувала цю копію будинку Айзека та Елізабет Гейлів у Гармоні, шт. Пенсільванія. Джозеф Сміт познайомився з їхньою дочкою Еммою, коли жив на їхніх землях, працюючи на Джосаю Стоула.

Каркасний будинок Смітів у Манчестері, шт. Нью-Йорк, було відновлено за оригінальною конструкцією. Після одруження у 1827 році Джозеф і Емма жили тут з його батьками.

чоловіка до суду і звинуватив його у шахрайстві.

Стоячи перед місцевим суддею, Джозеф пояснив, як він знайшов камінь. Джозеф старший свідчив, що він постійно просив Бога показати їм Його волю стосовно Джозефового чудового дару провидця. Нарешті Джосая став перед судом і заявив, що Джозеф не ошукував його.

"Чи я правильно розумію,—сказав суддя,—що ви вірите, що підсудний може бачити за допомогою каменя?"

"Ні,—наполягав Джосая.—Я точно знаю, що це правда".

Джосая був дуже поважною людиною у громаді, і люди визнавали його слово. Зрештою, під час слухання не було знайдено доказів, що Джозеф обманював його, отже суддя відхилив позив[8].

У вересні 1826 року Джозеф повернувся до пагорба за пластинами, але Мороній сказав, що він все ще не був готовим для них. "Облиш компанію копачів скарбів",—сказав йому ангел. Серед них були злочестиві люди[9]. Мороній дав йому ще один рік, аби підпорядкувати його волю волі Бога. Якщо він не зробить цього, пластини ніколи не будуть передані йому.

Також ангел сказав йому наступного разу когось привести з собою. Те саме він вимагав у нього, коли Джозеф вперше відвідав пагорб. Але через те, що Алвін помер, Джозеф тепер був спантеличеним.

"Хто був правильною людиною?"—запитав він.

"Ти дізнаєшся",—сказав Мороній.

Джозеф шукав Господнього спрямування через свій камінь провидця. І він дізнався, що правильною людиною була Емма[10].

Джозефа тягнуло до Емми, як тільки він познайомився з нею. Подібно до Алвіна, вона була людиною, яка могла допомогти йому стати саме тим чоловіком, якого потребував Господь для виконання Його роботи. Але в його ставленні до Емми було щось більше за це. Джозеф любив її і хотів одружитися з нею[11].

У грудні Джозефу виповнився двадцять один рік. У минулому він дозволяв собі, щоб на нього впливали різним чином ті, хто хотів скористатися його даром[12]. Але після свого останнього візиту до пагорба, він зрозумів, що має зробити щось більше, аби підготуватися, щоб отримати пластини.

Перед тим, як повернутися у Гармоні, Джозеф поговорив зі своїми батьками. "Я вирішив одружитися,—сказав він їм,—і, якщо ви не проти, мій вибір пав на міс Емму Гейл". Його батьки були задоволені його

Якось уночі 22 вересня 1827 року Джозеф і Емма доїхали на екіпажі до цього пагорба, де були сховані пластини Книги Мормона. Після отримання пластин Джозеф ховав їх певний час у дуплі, оберігаючи від шукачів скарбів.

рішенням, і Люсі спонукала його приїхати і жити разом з ними після того, як вони одружаться[13].

Тієї зими Джозеф проводив стільки часу з Еммою, скільки він тільки міг, іноді він позичав у Найтів сані, коли через замети було важко дістатися домівки Гейлів. Але її батькам він все ще не подобався, і його спроби завоювати їхню прихильність провалилися[14].

У січні 1827 року Емма відвідала дім Стоулів, де вона могла провести час разом з Джозефом без несхвальних поглядів її родини. Тут Джозеф запропонував Еммі одружитися, і спершу Емма, здавалося, здивувалася. Вона знала, що її батьки були б проти цього шлюбу[15]. Але Джозеф спонукав її подумати про це. Вони могли одружитися відразу без дозволу батьків.

Емма обміркувала пропозицію. Шлюб з Джозефом розчарував би її батьків, але це був її вибір, і вона любила його[16].

Невдовзі після цього, 18 січня 1827 року, Джозеф та Емма уклали шлюб у місцевій організації реєстрації шлюбів. Потім вони переїхали у Манчестер і розпочали життя разом у новому домі батьків Джозефа. Дім був зручним, але Джозеф старший та Люсі витратили дуже багато грошей на нього, а тому не змогли виплатити заборгованість і втратили своє майно. Тепер вони знімали його в оренду у нових власників[17].

Смітам подобалося, що Джозеф й Емма живуть у них. Але божественне покликання їхнього сина змусило їх хвилюватися. Люди в окрузі почули про золоті пластини й іноді намагалися їх знайти[18].

Одного дня Джозеф пішов у справах до міста. Очікуючи його до вечері, його батьки дуже занепокоїлися, коли він не повернувся. Вони чекали декілька годин і не могли спати. Нарешті Джозеф відкрив двері і втомлений сів на стілець.

“Чому ти прийшов так пізно?”—запитав його батько.

“У мене було найтяжче покарання, яке коли-небудь було у моєму житті”,—сказав Джозеф.

“Хто переслідував тебе?”—запитав його батько.

“Це був ангел Господа,—відповів Джозеф.—Він сказав, що я був недбайливим”. Наближався день його наступної зустрічі з Моронієм. “Я багато чого повинен зробити і маю поспішати,—сказав він.—Я маю почати робити те, що Бог заповідав мені робити”[19].

Після осіннього врожаю, Джосая Стоул та Джозеф Найт поїхали у справах в округу Манчестера. Обидва

чоловіки знали, що наближався четвертий рік відвідування Джозефом пагорба, і вони жадали дізнатися, чи Мороній нарешті довірить йому пластини.

Місцеві шукачі скарбів теж знали, що настав час, коли Джозеф мав отримати літопис. Останнім часом один із них, чоловік на ім'я Сем'юел Лоуренс, блукав пагорбом, шукаючи пластини. Турбуючись, що Сем'юел може спричинити проблеми, ввечері 21 вересня Джозеф послав свого батька у його дім, щоб він прослідив за Сем'юелом та зупинив його, якщо буде виглядати так, що той збирається до пагорба[20].

Потім Джозеф підготувався, щоб отримати пластини. Наступного дня мав відбутися його щорічний візит до пагорба, однак, щоб прибути раніше шукачів скарбів, він планував приїхати на пагорб відразу після півночі—саме, коли ранок 22 вересня починався—коли ніхто не очікував, що він буде там.

Але йому все ще треба було знайти спосіб захистити пластини, коли він отримає їх. Після того, як майже всі члени сім'ї пішли спати, він тихо запитав мати, чи у неї є сейф. У Люсі його не було, і вона почала турбуватися.

"Нічого,—сказав він.—Я зможу зробити все добре і без нього"[21].

Незабаром прийшла Емма, одягнена для подорожі, і вони з Джозефом сіли у візок Джозефа Найта і вирушили у темряву[22]. Коли вони приїхали до пагорба, Емма чекала біля візка, поки Джозеф дерся по схилу до місця, де були сховані пластини.

Мороній з'явився, і Джозеф витягнув з кам'яної скрині золоті пластини та камені провидця. Перед тим, як Джозеф вирушив вниз пагорбом, Мороній нагадав йому нікому не показувати пластини, крім тих, кого Господь призначив, обіцяючи йому, що пластини будуть захищені, якщо він зробить все можливе, щоб зберегти їх.

"Ти маєш пильнувати і залишатися вірним тому, що тобі довірили,—сказав йому Мороній,—інакше тебе подолають злочестиві люди, бо вони складуть план та розроблять схему, як забрати у тебе пластини. І якщо ти не будеш постійно пильнувати, вони досягнуть того, чого бажають"[23].

Джозеф поніс пластини вниз пагорбом, але перед тим, як підійти до візка, він заховав їх у пустій колоді, де вони були б у безпеці, доки він отримає сейф. Потім він знайшов Емму, і вони повернулися додому, коли сонце тільки почало сходити[24].

Вдома у Смітів Люсі, хвилюючись, чекала на Джозефа та Емму, поки готувала сніданок для Джозефа старшого, Джозефа Найта та Джосаї Стоула. Поки вона працювала, її серце швидко колотилося, бо вона боялася, що її син повернеться без пластин[25].

Незабаром Джозеф та Емма приїхали додому. Люсі подивилася, щоб побачити, чи у Джозефа були пластини, але, тремтячи, покинула кімнату, коли нічого не побачила у нього в руках.

Джозеф пішов за нею. "Мамо,—сказав він,—не турбуйся". Він передав їй щось, загорнуте у хустку. Через тканину Люсі намацала щось подібне до пари великих окулярів. Це були Урім і Туммім, камені провидця, які Господь приготував для перекладу пластин[26].

Перш ніж Джозеф зійшов з пагорба, Мороній нагадав, що пластини не слід показувати нікому, окрім тих, кого призначить Господь.

Люсі зраділа. Джозеф виглядав так, неначе великий тягар спав з його плечей. Але, коли він приєднався до інших людей у домі, він зробив своє обличчя сумним і їв сніданок мовчки. Закінчивши, він зажурено схилив свою голову на руку. "Я розчарований",—сказав він Джозефу Найту.

"Ну,—сказав старший чоловік,—мені шкода".

"Я дуже розчарований,—повторив Джозеф, і його вираз змінився на усмішку.—Це у 10 разів краще, ніж я очікував!" Він почав описувати розмір і вагу пластин та з захватом розповідав про Урім і Туммім.

"Я можу побачити будь-що,—сказав він. Вони чудові"[27].

Через день після того, як він отримав пластини, Джозеф пішов працювати, щоб полагодити криницю у сусідньому містечку і заробити гроші на сейф. Того ж самого ранку, будучи у справах на іншому боці пагорба біля дому Смітів, Джозеф старший випадково почув розмову групи людей, які планували вкрасти золоті пластини. "У нас будуть пластини,—сказав один з них,—незважаючи на Джо Сміта або всіх дияволів пекла".

Джозеф старший схвильований повернувся додому і розповів Еммі. Вона сказала, що не знала, де були пластини, але вона була впевнена, що Джозеф залишив їх у безпечному місці.

"Так,—відповів Джозеф старший,—але пам'ятай, що за щось незначне Ісав загубив своє благословення та первородство. Так може статися і з Джозефом"[28].

Щоб переконатися, що пластини були у безпечному місці, Емма осідлала коня і більше години їхала верхи на ферму, де працював Джозеф. Вона знайшла його біля криниці всього забрудненого багнюкою і вкритого потом після цілоденної праці. Почувши про небезпеку, Джозеф подивився в Урім і Туммім і побачив, що пластини були у безпеці.

А вдома Джозеф старший ходив по подвір'ю взад і вперед, щохвилини дивлячись на дорогу, поки він побачив Джозефа та Емму.

"Батьку,—сказав Джозеф, коли вони під'їхали,—все у досконалій безпеці—нема причин турбуватися"[29].

Але настав час діяти.

Мороній пообіцяв Джозефу, що пластини будуть під захистом, якщо для їхнього збереження він робитиме все, що від нього залежить.

Поспішивши до пагорба, Джозеф знайшов колоду, в якій сховав пластини, і обережно загорнув їх у сорочку[30]. Після цього він звернув у ліс і пішов додому, пильно стежачи за небезпекою. Ліс сховав його від людей на головній дорозі, але тут було багато місць, де заховатися злодіям.

Обтяжений вагою літопису, Джозеф продирався крізь ліс настільки швидко, наскільки він міг. Впале дерево перегородило йому дорогу, і коли він перелазив через нього, він відчув, як щось тверде вдарило його у спину. Повернувшись, він побачив чоловіка, який йшов на нього із рушницею, як з дубцем.

Притиснувши міцніше однією рукою пластини, Джозеф збив з ніг чоловіка і пробрався далі у хащі. Він пробіг близько півмилі (кілометр), коли інший чоловік стрибнув із дерева позаду нього і вдарив його прикладом своєї рушниці. Джозеф відбився від чоловіка і втік, у відчаї бажаючи вибратися з лісу. Але далеко не відбіг, незабаром третій чоловік атакував його, наносячи йому такий важкий удар, що Джозеф ледве втримався на ногах. Зібравши всі свої сили, Джозеф сильно вдарив чоловіка і побіг додому[31].

Добігши додому, Джозеф увірвався у двері зі своїм важким згортком під рукою. "Батьку,—закричав він,—я забрав пластини".

Його чотирнадцятирічна сестра, Кетрін, допомогла йому поставити згорток на стіл, коли вся сім'я зібралася навколо нього. Джозеф помітив, що його батько та молодший брат Уільям хотіли розгорнути пластини, але він зупинив їх.

"Ми не можемо їх побачити?"—запитав Джозеф старший.

"Ні,—сказав Джозеф.—Перший раз я не послухався, але тепер маю намір бути вірним у всьому".

Він сказав, що вони могли торкнутися пластин через тканину, і його брат Уільям підняв згорток. Він був важчим за камінь, і Уільям міг сказати, що там були аркуші, які перегорталися, мов сторінки у книзі[32]. Джозеф також послав за сейфом наймолодшого брата, Дона Карлоса, до Гайрума, який зі своєю дружиною Джерушею та новонародженою донькою жив вниз по дорозі.

Незабаром прийшов Гайрум, і коли пластини були у сейфі у безпеці, Джозеф впав на ліжко, що було поруч, і почав розповідати своїй сім'ї про чоловіків з лісу.

Коли він розповідав, він зрозумів, що його рука боліла. В якийсь момент, під час нападу, він вибив собі великий палець.

"Я мушу зупинити розмову, батьку,—сказав він раптом,—і попросити тебе вправити мені палець на місце"[33]. ■

Повний перелік цитованих робіт можна знайти англійською на сайті saints.lds.org.

Слово *Тема* у посиланнях вказує на додаткову інформацію он-лайн на сайті святі.lds.org.

ПОСИЛАННЯ

1. Agreement of Josiah Stowell and Others, Nov. 1, 1825, у *JSP,* D1:345–352.
2. Smith, *Biographical Sketches,* 91–92; Oliver Cowdery, "Letter VIII", *LDS Messenger and Advocate,* Oct. 1835, 2:200–202; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 7–8, у *JSP,* H1:234 (draft 2); Smith, *On Mormonism,* 10. **Тема:** Пошук скарбу
3. Agreement of Josiah Stowell and Others, Nov. 1, 1825, у *JSP,* D1:345–352.
4. Pratt, *Autobiography,* 47; Burnett, *Recollections and Opinions of an Old Pioneer,* 66–67; Woodruff, Journal, July 4, 1843, and Oct. 20, 1855; Emmeline B. Wells, "L.D.S. Women of the Past", *Woman's Exponent,*

Джозеф позичив сейф, подібний до цього, у свого брата Гайрума, щоб зберігати пластини Книги Мормона.

ФОТОГРАФІЯ ДЖЕДА КЛАРКА

Feb. 1908, 36:49; Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald,* Oct. 1, 1879, 289; див. також Staker and Ashton, "Growing Up in the Isaac and Elizabeth Hale Home"; and Ashurst-McGee, "Josiah Stowell Jr.–John S. Fullmer Correspondence", 108–117.

5. Baugh, "Joseph Smith's Athletic Nature", 137–150; Pratt, *Autobiography,* 47; Burnett, *Recollections and Opinions of an Old Pioneer,* 66–67; *Recollections of the Pioneers of Lee County,* 96; Youngreen, *Reflections of Emma,* 61, 67, 65, 69; Emmeline B. Wells, "L.D.S. Women of the Past", *Woman's Exponent,* Feb. 1908, 36:49.
6. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 8, у *JSP,* H1:234 (draft 2); Smith, *Biographical Sketches,* 92; Bushman, *Rough Stone Rolling,* 51–53; Staker, "Isaac and Elizabeth Hale in Their Endless Mountain Home", 104.
7. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 7–8, у *JSP,* H1:234–236 (draft 2); Knight, Reminiscences, 2; Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald,* Oct. 1, 1879, 290.
8. William D. Purple, "Joseph Smith, the Originator of Mormonism", *Chenango Union,* May 2, 1877, [3]; див. також An Act for Apprehending and Punishing Disorderly Persons (Feb. 9, 1788), *Laws of the State of New-York* (1813), 1:114. **Тема:** Слухання справи Джозефа Сміта у 1826 р.
9. "Mormonism—No. II", *Tiffany's Monthly,* July 1859, 169.
10. Knight, Reminiscences, 2.
11. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, 96; див. також Knight, Reminiscences, 2.
12. Див. "The Original Prophet", *Fraser's Magazine,* Feb. 1873, 229–230.
13. Lucy Mack Smith, History, 1845, 97.
14. Knight, Reminiscences, 2; Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald,* Oct. 1, 1879, 289.
15. Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald,* Oct. 1, 1879, 289; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 8, in *JSP,* H1:236 (draft 2).
16. Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald,* Oct. 1, 1879, 290; Joseph Lewis and Hiel Lewis, "Mormon History. A New Chapter, about to Be Published", *Amboy Journal,* Apr. 30, 1879, 1; див. також Oliver Cowdery, "Letter VIII", у *LDS Messenger and Advocate,* Oct. 1835, 2:201.
17. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 8, у *JSP,* H1:236 (draft 2); Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 4, [11]–[12]; book 5, [1]–[3]. **Тема:** Священний гай і ферма сім'ї Смітів
18. "Mormonism—No. II", *Tiffany's Monthly,* July 1859, 167–168.
19. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 5, [4]–[6].
20. Knight, Reminiscences, 2.
21. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 5, [6].
22. Lucy Mack Smith, History, 1845, 105.
23. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 6, [1].
24. "Mormonism—No. II", *Tiffany's Monthly,* June 1859, 165–166; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 5, [6].
25. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 5, [6]–[7]; Knight, Reminiscences, 2.
26. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 5, [7]–[8].
27. Knight, Reminiscences, 2–3; Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, 5, у *JSP,* H1:222 (draft 2); див. також Алма 37:23.
28. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 5, [8]–[10]; "Mormonism—No. II", *Tiffany's Monthly,* Aug. 1859, 166; Smith, *Biographical Sketches,* 103; див. також Буття 25:29–34.
29. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 5, [10] та adjacent paper fragment.
30. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 5, [11]. **Тема:** Золоті пластини
31. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 5, [11].
32. "The Old Soldier's Testimony", *Saints' Herald,* Oct. 4, 1884, 643–644; Salisbury, "Things the Prophet's Sister Told Me", 1945, Church History Library; Ball, "The Prophet's Sister Testifies She Lifted the B. of M. Plates", 1954, Church History Library; Smith, *William Smith on Mormonism,* 11; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 5, [11]; Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald,* Oct. 1, 1879, 290.
33. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, book 5, [11]–[12]. **Тема:** Люсі Мак Сміт

ТУТ Є ЦЕРКВА?

Я приєднався до Церкви, коли мені було 36 років, і були періоди, коли я відчував себе духовно сильним. Були й такі часи, коли я просто плив за течією. В період, коли я мав напружений графік роботи, коли дружина поміняла місце роботи, коли були ускладнення зі здоров'ям та інші негаразди, я почав відчувати духовний занепад. Я ходив до церкви й допомагав навчати у кворумі дияконів, але то було все, що я міг змусити себе робити. У мене не було сил відкрити Писання або стати на коліна, щоб помолитися.

Я все ще перебував у такому ж стані, коли поїхав у відрядження на північ Чилі. З аеропорту Копіапо ми їхали дві години до того місця, де мав втілюватися проект зі встановлення сонячних батарей у чилійській пустелі Атакама. Я був здивований віддаленістю того району. Пустеля простягалася на багато миль в усі боки. Ландшафт навіював відчуття надзвичайної самотності.

Після приблизно тижневого перебування в цьому місці, ми поїхали до найближчого містечка за продуктами. Там я помітив будівлю, яка привернула мою увагу. Я попросив водія зупинитися. Будівлю оточувала красива ділянка, огороджена чорним кованим парканом. На фронтальній стіні був знайомий напис: "La Iglesia de Jesucristo de los Santos de los Últimos Días", тобто "Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів".

"Церква *тут?*"—подумав я. Я був здивований тим, що Церква сягнула такого віддаленого куточка світу. Я сфотографував дім зборів і послав своїй дружині. Її відповідь справила на мене глибоке враження: "Небесний Батько не забуває про Свій народ, де б він не жив".

То було безпосереднє послання мені від Небесного Батька. У стресі повсякденного життя я забув, тому потребував нагадування про те, що Небесний Батько любить всіх Своїх дітей. Він любить тих святих у тому маленькому й віддаленому містечку посеред пустелі, і Він також любить мене.

Того вечора я став на коліна й подякував Небесному Батькові за благословення, які Він дав мені того дня. Знання, що Він мене любить, допомогло відновитися духовно і продовжує зміцнювати кожного дня. ■

Джон Еванс, шт. Каліфорнія, США

ІЛЮСТРАЦІЯ АЛЛЕНА ГАРНСА

Коли ми приїхали в найближче містечко за продуктами, одна будівля привернула мою увагу.

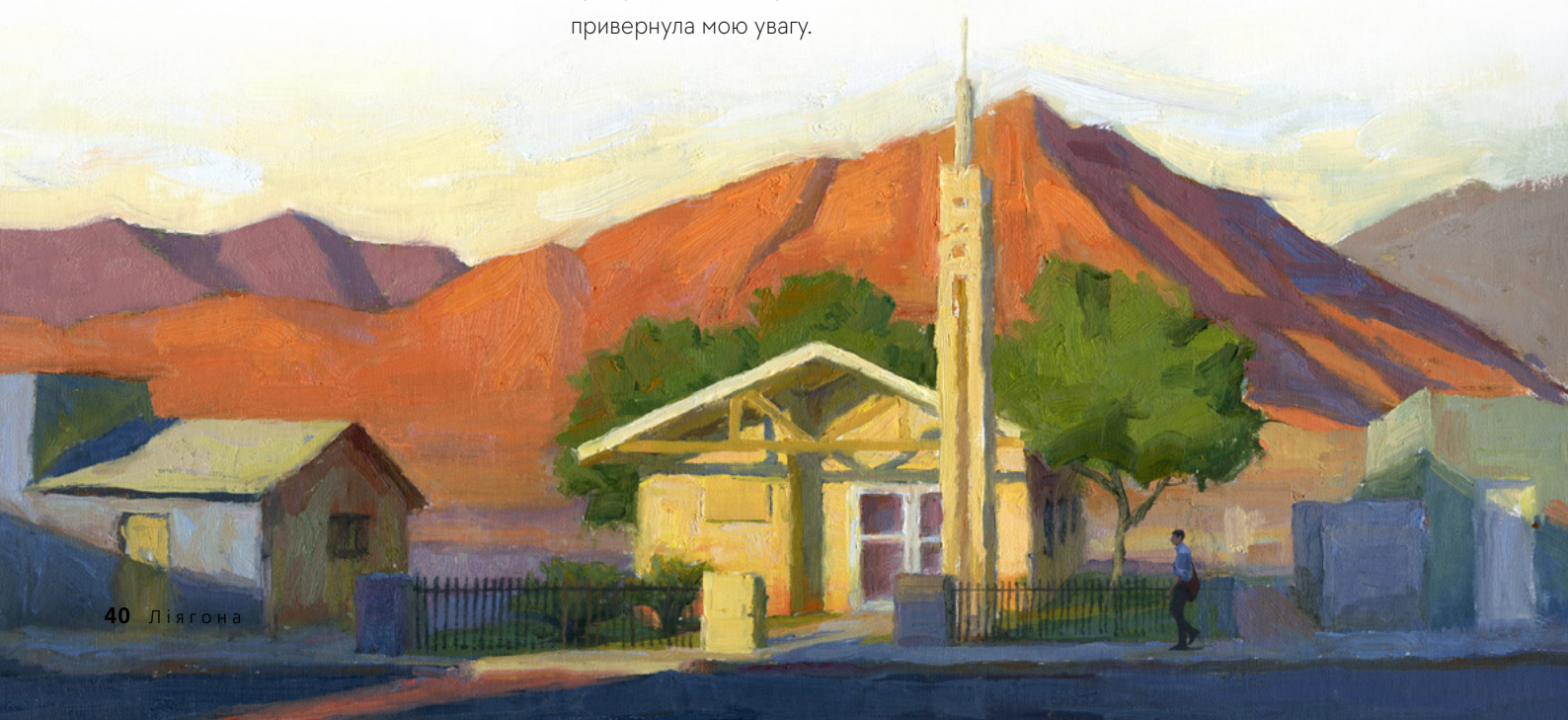

ДВІ МІСІЇ, ДВІ БЛАГОСЛОВЕННІ СІМ'Ї

Під час служіння на місії в Месі, шт. Аризона, я часто отримував електронні листи від старшої сестри з Аргентини. Наталія не була членом Церкви. Кілька років тому, коли померла її дочка, наша сім'я намагалася поділитися з нею євангелією, але вона ніколи не приймала послання.

Я продовжував ділитися своїм свідченням з нею під час своєї місії. В одному з листів я розповів їй про жінку, яку ми з напарником зустріли. У неї також померла дочка. Ми свідчили про вічні сім'ї і вона відчула надію в наших словах. Я сказав Наталії, що вона може відчути те ж саме. Вона написала у відповідь, що хотіла б відчути цю надію, але вважала, що її віра не була достатньо сильною.

Я вирішив надіслати Наталії листа звичайною поштою і запросити її молитися, щоб Господь допоміг їй повірити. Також я відчув спонукання написати один абзац англійською мовою й адресувати це звернення до місіонера. Наталія знала лише іспанську, тож я сказав їй знайти місіонерів і попросити їх перекласти це для неї. Я подумав, що місіонер знатиме англійську.

Невдовзі я отримав електронного листа від Наталії. Вона знайшла місіонерів і попросила їх перекласти мій лист. Вони прочитали його про себе і усміхнулися. Коли Наталія запитала, що я написав, вони відповіли: "Давайте про це поговоримо!" Я написав, що Наталія страждала через смерть доньки, і попросив місіонерів навчати її плану спасіння.

Місіонери поділилися коротким посланням, і Наталії сподобалося те, чого вони навчали. Тоді Наталія сказала їм, що я служу на місії в Месі, шт. Аризона, США. Один старійшина—Ларсон—сказав, що він саме звідти.

Через рік мене було переведено у район, де жила сім'я старійшини Ларсона. Я познайомився з його сім'єю, а він—з моєю, і обидві сім'ї були благословенні. Старійшина Ларсон молився за свого молодшого брата, який не мав твердого свідчення. Я мав можливість ходити з його братом на зустрічі з людьми і допоміг йому зміцнити власне свідчення. Старійшина Ларсон і його напарник продовжували навчати Наталію і вона, зрештою, охристилася. Я знаю, що Господь відправив нас у два різні напрямки, мене—до Аризони, а старійшину Ларсона—до Аргентини, щоб ми разом могли допомогти Йому зміцнити наші сім'ї в євангелії. ■

Хуан Мануел Гомес, Розаріо, Аргентина

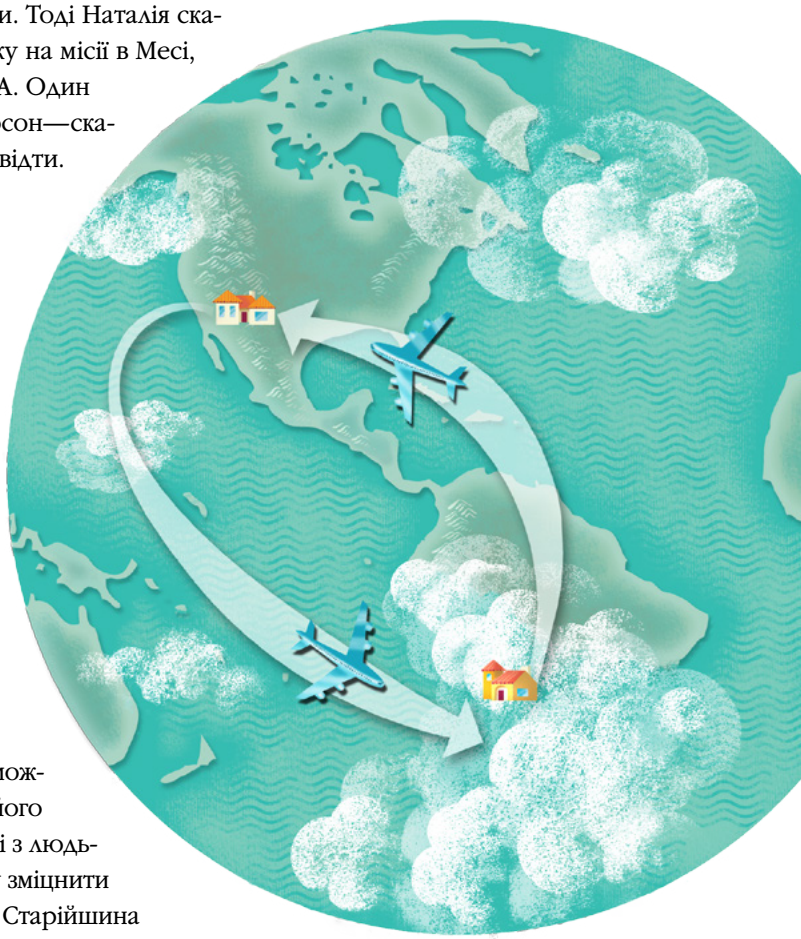

ІЛЮСТРАЦІЯ КЕРОЛАЙН ВІБЕРТ

Я вдячний за те, що був призначений до шт. Аризони, а старійшина Ларсон–до Аргентини, щоб ми разом могли допомогти Господу благословити наші сім'ї.

Попри мої хвилювання, я випрямилася і сказала: “Я ходжу до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів”.

БЛАГОСЛОВЕННЯ ЗА СМІЛИВІСТЬ

Я охристилася, коли мені було 19 років. Багато членів моєї сім’ї та друзів не прийняли мого рішення приєднатися до Церкви, але це мене не зупинило. Через два дні я почала свій другий рік у коледжі. Після повернення в студмістечко, я почала хвилюватися через свою нову віру.

Я непокоїлася, що мені не вистачить сміливості відстоювати свою релігію. Я почувалася самотньо. Я ніколи не зустрічала жодного члена Церкви в коледжі, і я не знала, де шукати дім зборів. Я навіть не знала, чи взагалі є приход або філія поблизу. Я молилася Небесному Батькові і просила сміливості. Я молилася, щоб мені вистачило впевненості відстоювати свої нові вірування.

Через кілька днів я допомагала одним людям переїжджати. Я познайомилася з юнаком на ім’я Браян і ми потоваришували. Одного дня ми гуляли студмістечком, і він запитав мене про плани на неділю. Я сказала, що іду до церкви.

“О, до якої церкви ти ходиш?”— запитав він.

Попри хвилювання, від якого аж у животі звело, я випрямилася і сказала: “Я ходжу до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів”.

Я пишалася собою! Я також хвилювалася, як відреагує Браян. Саме в ту мить я побачила місіонерів. Перш ніж Браян щось відповів, я сказала, що за мить повернуся. Я побігла до місіонерів. Вони були раді зустрічі зі мною і докладно пояснили, як дістатися до церкви наступного дня.

Я повернулася до Браяна і сказала, що сталося. Я також трохи розповіла йому про Церкву, і ми продовжили свою прогулянку, як і до того, тільки тепер я мало не підскакувала. Я також відчула тепло і спокій, які може приносити лише Дух. Я хвилювалася про те, що буду самотня і не знатиму, де церква. Але я впевнена, що прихід тих місіонерів саме в те місце і в той час був благословенням, яке Небесний Батько дав мені за проголошення своєї віри.

Минуло понад 10 років, і з того дня я ніколи не боялася сказати: “Я член Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів!” ■

Крістін Мак-Елдеррі, шт. Массачусетс, США

ІЛЮСТРАЦІЯ ДІЛЛІН МАРШ

ГОСПОДНЯ ДОПОМОГА ПІД ЧАС ДВОХ ОПЕРАЦІЙ НА МОЗКУ

Під час фізіотерапії від болю в спині я помітила, що ліва частина мого тіла стала більш слабкою і менш чутливою. Коли я розповіла про ці симптоми фізіотерапевту, він занепокоївся і порекомендував мені звернутися до лікаря.

МРТ (магнітно-резонансна томографія) показала, що мій мозок, збільшуючись, вийшов за межі порожнини черепа у шийний відділ хребта і спричинив цим затримку там спинномозкової рідини протягом років. Це було причиною сильного і постійного головного болю та болю в тілі. Єдиним рішенням була операція. Але й після операції я відчувала постійний біль.

Через шість місяців я повернулася до лікаря для подальших аналізів і виявилося, що застій спинномозкової рідини став навіть більшим. Я боялася йти на ще одну операцію. Ми з чоловіком розглядали інші варіанти вирішення проблеми медичним шляхом, а потім вирішили довіритися лікарю, який був упевнений в тому, що допоможе видалення частини мозку.

Одужання після другої операції на мозку було найболіснішим процесом у житті. Я відчайдушно прагнула втішення від Святого Духа. Я слухала промови і гімни, постійно молилася і отримала багато благословень священства.

Під час болісного процесу одужання я знала, що Небесний Батько чув мої молитви й молитви тих, хто молився за мене. Він посилав до мене людей, коли я їх потребувала. Медсестра в моєму приході допомогла мені навчитися, як правильно приймати ліки. Мої тітка і дядько, помітивши ознаки зневоднення, привезли мене до лікарні. А хлопчик Початкового товариства, маючи бажання допомогти моїй сім'ї, залишив свої іграшки для нашого сина біля входу в наш дім. Завдяки цьому випадку та багатьом іншим я могла відчувати, що Спаситель ніс мене на руках, і моє свідчення ставало сильнішим. То був визначний і священний досвід, який я отримала завдяки подоланню болю.

Хоча моя друга операція була успішною, незручності залишилися, і я маю навчитися пристосуватися до життя з хронічним болем та довіряти, що Небесний Батько дає його з певною метою. Однак я маю надію на Його обіцяння, що Він буде й надалі зміцнювати мене в цьому випробуванні, як Він каже: "Я буду праворуч і ліворуч від вас, і Мій Дух буде у ваших серцях, а Мої ангели—навколо вас, щоб підтримувати вас" (УЗ 84:88). ■

Брін Букер, шт. Айдахо, США

МРТ показала, що причиною мого болю була затримка спинномозкової рідини в шиї. Єдиним рішенням була операція.

ІЛЮСТРАЦІЯ БОННІ ХОФКІН

Старійшина Майкл Джон У. Те
Сімдесятник

Витерпіти чи радіти

Нещодавно я розмовляв зі своїми дітьми, племінницями і юним другом, щоб зрозуміти, які питання, виклики, проблеми і перемоги має доросла молодь у наш час. Я розмірковував і молився про те, що мені розповіли, і узагальнив, поділивши на кілька пунктів, які зараз викладу, сподіваючись, що вони можуть допомогти у вирішенні деяких тих питань і проблем.

Слухайте Святого Духа

На противагу тому, що може іноді відчувати хтось із вас, я проголошую, що наш Небесний Батько дійсно відповідає на молитви у Свій спосіб. Поміркуйте над такими віршами з Писань:

"Бо кожний, хто просить, отримає; і той, хто шукає, знайде; і тому, хто стукає, буде відчинено" (3 Нефій 14:8).

"А якщо кому з вас не стачає мудрости, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє,—і буде вона йому дана" (Яків 1:5).

"Знай, Я скажу тобі у твоєму розумі і у твоєму серці, через Святого Духа, Який зійде на тебе і Який буде жити у твоєму серці" (УЗ 8:2).

То як же ми отримуємо відповіді й одкровення? Як ми дізнаємося, що це Святий Дух, а не просто наші думки? Я розповім про два випадки зі свого життя, які стали для мене взірцевими.

Коли ми з сестрою Те почали зустрічатися, невдовзі я зрозумів, що хочу провести з нею всю вічність. Звичайно ж, я про це гаряче молився і постився. Нічого особливого я не відчував. У грудях не палало. Однак у мене не зникали хороші відчуття щодо мого рішення, тож я продовжував ходити на побачення. Сестра Те отримала таку саму відповідь, і ось ми разом.

Я свідчу, що ми можемо "радіти до кінця", якщо діємо за спонуканнями Святого Духа, вибираємо добро, а не зло, і правильно розподіляємо навантаження.

Після того випадку я приймав багато рішень за таким самим зразком (див. УЗ 6:22–23).

Зовсім протилежним є досвід, який я отримую під час виконання особливих доручень від Кворуму Дванадцятьох Апостолів щодо покликання нового президента колу.

Коли я розмірковую над цим дорученням під час молитви й посту, то отримую чіткі відчуття, які допомагають мені знати, кого слід покликати. Відчуття приходять іноді до, іноді під час, а іноді навіть і після співбесід. Я завжди відчуваю паління в грудях. З того часу я сприймав це, як скерування Святого Духа під час виконання таких доручень.

Чим пояснити таку різницю в способі Святого Духа впливати на мене? Я не знаю. Важливо те, що я навчився розпізнавати ці моделі як спосіб отримання особистого одкровення. Мені приносить втішення та впевненість ось ця настанова: "Будь смиренним; і Господь Бог твій вестиме тебе за руку і дасть тобі відповідь на твої молитви" (УЗ 112:10).

Вибирайте добро, а не зло

Деякі люди вважають, що стає все важче відрізняти добро від зла. З'являється все більше сірих зон. Здається, що багато хибних, однак популярних ідей, поширених у цей час, мають сенс, якщо дивитися на них у вузькому ракурсі. Однак старе сміття, загорнуте в нову упаковку й приправлене вигадливою рекламою, залишається сміттям.

Зовсім нескладно відрізнити правильне від хибного. Навіть ще до того, як ми отримуємо дар Святого Духа, Господь благословляє нас Світлом Христа.

"Бо знайте, Дух Христа дано кожній людині, щоб вона відрізняла добро від зла; ось чому я показую вам, як саме судити; бо все, що запрошує творити добро і переконує вірити в Христа, послано силою і даром Христа; ось чому ви можете знати досконалим знанням, що це є від Бога.

Але все, що переконує людей чинити зло, і не вірити в Христа, і заперечувати Його, і не служити Богові, ви можете знати досконалим знанням, що це від диявола; бо саме так діє диявол, бо він жодну людину не переконує творити добро" (Мороній 7:16–17).

Одне з найбільших випробувань сьогодення—це підтримувати сучасного пророка. Більшість з нас скаже: "О, це легко. Я вже це розумію. Перевірте".

Але дивовижно бачити, як деякі люди, які вважають себе тими, хто підтримує пророка, реагують на певні популярні ідеї сьогодення. Під тиском одноліткі дехто з нас діє так, ніби ми не знаємо, що є сучасний пророк, або керуємося популярними ідеями.

Правильно розподіляйте навантаження

Чи є у вас так багато справ, що здається, ніби ви розриваєтеся на частини? Знаєте що? Ситуація тільки погіршуватиметься. Тож питання стоїть так: Як правильно розподілити навантаження?

За орієнтир візьміть вічну природу свого духа і своєї сутності сина чи дочки Бога. Зосередьте свою енергію на цій істині й на тому, що вона означає. Решта або відпаде, або знайде своє відповідне місце[1]. Два уривки з Писань можуть служити вам орієнтиром:

"Але шукайте найперше всього царства Бога і Його праведності, і все це додасться вам" (3 Нефій 13:33).

"Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть.

Бо де скарб твій,—там буде й серце твоє!" (Матвій 6:20–21).

Вірте чи не вірте, але я також переживав те, що і ви. Коли ми з сестрою Те піднімали на ноги свою молоду сім'ю, у моєму житті настав момент, коли я працював повний

робочий день, ввечері навчався і мав підробіток після навчання аж до пізньої ночі. Кілька днів на тиждень я дуже мало спав упродовж двох місяців. На додачу до цього я служив у єпископаті приходу.

То був один з найпродуктивніших періодів мого життя. Не думаю, що я будь-коли використовував 24 години на добу з такою ж ефективністю, як у той період.

Президент Грдон Б. Хінклі (1910–2008) нагадував нам, що ми маємо обов'язок перед сім'єю, роботодавцем, Господом і перед собою.

Як ми розподіляємо навантаження у виконанні цих обов'язків? Президент Хінклі сказав: "Не думаю, що це важко. Я служив у багатьох покликаннях у Церкві. Я є батьком п'ятьох дітей, які були малими, коли я служив у тих різних покликаннях. … Ми насолоджувалися життям. Ми проводили домашні сімейні вечори. Ми просто робили те, що очікувалося від нас у Церкві"[2].

Радіти до кінця

Витерпіти до кінця—не означає заповнити євангельський контрольний список, а потім сказати: "Я—молодець. Усе, що мені тепер треба робити—рухатися у визначеному напрямку і не відхилятися". Натомість необхідно постійно навчатися і зростати. Євангелія Ісуса Христа полягає в постійному покаянні та змінах—це сходження на гору, а не прогулянка парком.

Цар Веніямин сказав: "Стежте за тим, щоб усе це робилося з мудрістю і за порядком; бо не обов'язково, щоб людина бігла швидше, ніж їй під силу" (Мосія 4:27).

Деякі святі останніх днів звертаються до цього уривка, щоб виправдати своє небажання докладати більше зусиль або покращуватися.

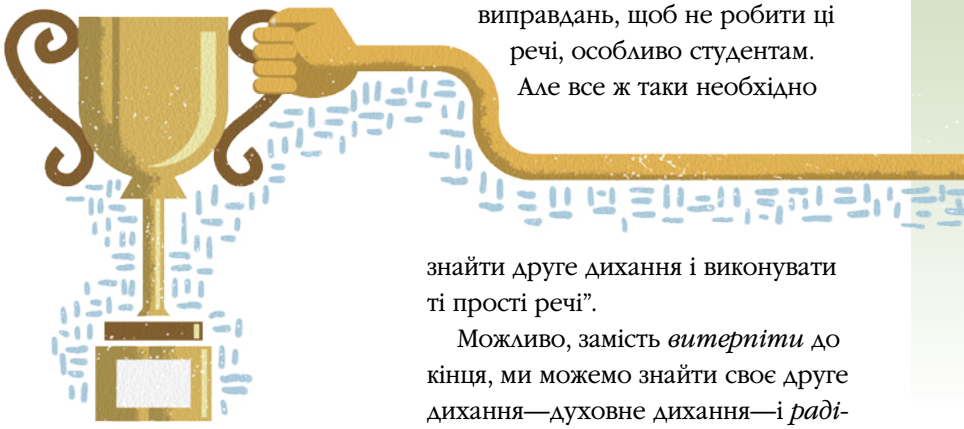

Проблема в тому, що вони зосереджуються лише на першій половині цього уривка.

А ось друга половина: "Але ще, необхідно, щоб вона була старанною, щоб таким чином вона могла здобути винагороду; отже, все повинно робитися за порядком". Дві половини разом роз'яснюють, що насправді означає робити все з мудрістю і за порядком.

Молодий друг, який є спортсменом, розповів мені про феномен, що називається *друге дихання,* тобто відчуття оновлення сил, яке дає вам здатність рухатися вперед, навіть коли ви дуже стомлені.

Мій друг розповів, як шукає друге дихання в інших аспектах свого життя: "Студенту було б легко, повернувшись пізно додому, виправдати перевтомою своє небажання молитися, або читати Писання, або навіть регулярно відвідувати храм. Можна знайти багато виправдань, щоб не робити ці речі, особливо студентам. Але все ж таки необхідно знайти друге дихання і виконувати ті прості речі".

Можливо, замість *витерпіти* до кінця, ми можемо знайти своє друге дихання—духовне дихання—і *радіти* до кінця. Я свідчу, що ми можемо це зробити, якщо будемо діяти за спонуканнями Святого Духа, вибирати добро, а не зло, і правильно розподіляти навантаження. ■

З виступу "Це ваші дні", виголошеному на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга–Айдахо 9 червня 2015 року. Повний текст виступу англійською мовою можна знайти на сайті web.byui.edu/devotionalsandspeeches.

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Ezra Taft Benson, "The Great Commandment—Love the Lord", *Ensign,* May 1988, 4.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 33.

Бути чесною з собою—і з Богом

Фейт Сатерлін Блекхерст

Десь посередині терміну служіння на місії нам з напарницею стало важко працювати з провідником місіонерської роботи в нашому приході. Було багато непорозумінь, тож ми вирішили поговорити з єпископом, аби зрозуміти, що ж нам робити. Глибоко в душі я сподівалася, що єпископ просто поговорить з ним і залагодить нашу проблему.

Але натомість єпископ сказав мені, що я гордовита і надто критикую інших. Я пішла додому розчарована, відчуваючи, що мене не зрозуміли—як він так міг про мене сказати? Чи він хоч трохи думав про те, як нам нелегко ділитися євангелією?

Коли ми йшли, я виливала свої почуття напарниці. Але раптом на думку спала фраза: "Винуваті вважають істину тяжкою" (1 Нефій 16:2). Я зупинилася посеред дороги. Було очевидно, що думка прийшла від Духа. Моя гордовитість, можливо, заважала мені прийняти догану єпископа як істину, але хіба я могла сперечатися зі Святим Духом?

Я була винувата, і Бог дав мені про це знати.

Відкинути самовиправдання

У той же час існувала велика спокуса не зважати на те, що я робила неправильно. "Нікому з нас не подобається визнавати, що … ми відхиляємося від правильного курсу,—погоджується старійшина Дітер Ф. Ухтдорф, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.—Відповідно, коли ми все ж таки оцінюємо своє життя, ми дивимося крізь фільтр упереджень, виправдань та історій, які ми розповідаємо собі, щоб виправдати негідні думки та вчинки"[1].

У моєму випадку я переконала себе, що скаржилася заради успіху місіонерської роботи в нашому районі. І замість того, щоб прийняти вірне служіння провідника місіонерської роботи нашого приходу—недосконале, як я вважала,—я раптом побачила, що була невдячною, нетерплячою і, відверто кажучи, недоброю. Завдяки спонуканням Духа я змогла побачити свої вчинки такими, якими вони насправді були.

Моя гордовитість заважала прийняти догану єпископа як істину, але хіба я могла сперечатися зі Святим Духом?

Перевірка духовної реальності

Отримати таку сувору догану від Духа було болісно, але то був найкращий шлях. Це змусило мене усвідомити, що я маю бути чесною з собою, коли йдеться про недоліки.

Я по собі знала, що Дух може бути найкращим союзником у

ІЛЮСТРАЦІЯ ДЖОШУА ДЕННІСА

цьому процесі. Я відчула, що старійшина Ларрі Р. Лоуренс, сімдесятник, звертався безпосередньо до мене, коли запрошував членів Церкви "смиренно постав[ити] Господу таке запитання: "Що заважає моєму розвитку?' … Якщо ви щирі,—казав він,—то невдовзі отримаєте чітку відповідь. Це буде одкровення, призначене саме для вас"[2]. Я знала, що мала силу не лише отримувати спонукання стосовно своїх слабкостей, але й також виправляти їх.

Від слабкості до сили

Зі свого досвіду я навчилася, що "якщо [мої] слабкості та недоліки залишаються прихованими у тіні, тоді викупительна сила Спасителя не може зцілити їх і перетворити їх на сильне"[3].

Однак, якщо я достатньо сміливa, щоб визнати себе недосконалою і смиренно зізнатися у своїх слабкостях, Бог може допомогти мені перетворити їх на силу за допомогою Його благодаті (див. Етер 12:27, 1 Петра 5:5).

Зрештою, чесно визнавати свої слабкості—тобто бачити себе такими, якими ми є,—це перший крок на шляху до позитивних змін. Якщо я продовжуватиму бути чесною і прагнути скерування від Духа, то Небесний Батько допоможе мені знати, що необхідно змінювати в житті. І якщо я покладаюся на Ісуса Христа, Його Спокуту і Його очищувальну силу, то побачу покращення у своєму житті.

Хоча було неприємно визнавати свої помилки у ту мить догани, я знала, що коли приймаю рішення бути смиренною і чесною з собою та Богом, я щасливіша і краще ставлюся до себе. Я знаю, що попри свої недоліки, маю божественну цінність для свого Небесного Батька—однак Він очікує, що я буду вдосконалюватися. Силою Його Сина Ісуса Христа і завдяки щирому покаянню я можу вдосконалитися більше, ніж коли-небудь мріяла. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ПОСИЛАННЯ

1. Дітер Ф. Ухтдорф, "Чи не я то, о Господи?" *Ліягона,* лист. 2014, с. 58.
2. Ларрі Р. Лоуренс, "Чого ще бракує мені?" *Ліягона,* лист. 2015, с. 35.
3. Дітер Ф. Ухтдорф, "Чи не я то, о Господи?", с. 58.

ЧИ БУДЕ МЕНІ НУДНО В ТОВАРИСТВІ ДОПОМОГИ?

Мене дуже хвилював перехід до Товариства допомоги, але з огляду на те, як мене там прийняли, я його полюбила.

Шарлотта Ларкабал
Співробітник редакції церковних журналів

Коли мені виповнилося 18 років, звичайно ж я дуже цьому раділа. І яка б молода людина цьому не раділа? Звичайно, я все ще навчалася в школі, у мене все ще були вугрі й мені доводилося виконувати хатню роботу в нашому будинку в Каліфорнії, США, але я вже була дорослою. Я перейшла на зовсім нову стадію життя, і я була в захопленні. Але від чого я не дуже була в захопленні—то це від думки про те, щоб бути зі "старими жінками" в Товаристві допомоги. У них були діти, робота, мультиварки; вони, мабуть, любили випікати пироги, взувшись у домашні капці. У мене були уроки, басейн, синій лак для нігтів і я не поспішала прибирати в своїй кімнаті наскільки це було можливо. Що спільного було в мене хоча б з кимось у тому товаристві? Я була переконана, що мені там буде незручно, самотньо і нудно. І ось я туди пішла.

По-перше, в Товаристві допомоги зовсім не було нудно. В ньому панувала атмосфера усмішок і сміху. Сестри ділилися цікавими й задушевними історіями, але в той же час вони не боялися посміятися. По-друге, вони не так уже й відрізнялися від мене. Звичайно ж, вони були старшими за мене, але вони жартували одна з одною точнісінько так, як і я зі своїми друзями. Не одноразово хтось ставив саме те запитання, яке виникало й у мене. А коли вони оголосили про додаткові збори на тому тижні, я була просто вражена. Вони навчалися самообороні! Я також хотіла цьому навчитися!

Я дуже розхвилювалася, коли сестра Ларсен, президент Товариства допомоги, попросила мене підвестися і розповісти про себе, але і це не було так уже й погано. Усі привітно на мене дивилися. Сестра Едвардс, моя вчителька під час другого року в семінарії, показала великим пальцем вгору, а сестра Річардс, яка пам'ятала мене з Початкового товариства, сказала, що їй важко повірити в те, що я вже "зовсім доросла". І вони дійсно ставилися до мене, як до "зовсім дорослої". Я почувалася маленькою дівчинкою, яка вдає з себе дорослу, але для більшості жінок того дня я була новою сестрою.

З того часу я полюбила Товариство допомоги, в якому б приході я не була. Як тільки я входжу в кімнату Товариства допомоги, я можу відчувати саме це: сестринські узи й відчуття належності. Я люблю робити все можливе, аби надихати сестер Товариства допомоги і всьому навчатися від них.

І, як виявилося, я досить добре печу пироги. ■

“Ми повинні плекати одна одну, піклуватися одна про одну, втішати одна одну і навчатися, щоб ми усі разом могли посісти місце на небесах”.

—Люсі Мак Сміт, мати пророка Джозефа Сміта (у *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* [2011], с. 26).

ЧИМ ДІЙСНО Є ТОВАРИСТВО ДОПОМОГИ?

Товариство допомоги було засновано Пророком Джозефом Смітом 17 березня 1842 року в Наву, шт. Іллінойс. Організація переслідувала дві головні цілі: надавати допомогу бідним та нужденним і приводити людей до Христа. Товариство допомоги існує й сьогодні і є найбільшою у світі жіночою організацією. Сестри збираються в неділю та в інші дні, коли є потреба.

ЧОГО ОЧІКУВАТИ ВІД ТОВАРИСТВА ДОПОМОГИ?

- Це група жінок, які будуть вас любити і підтримувати.
- Ви будете мати можливість любити інших жінок і служити їм у якості візитної вчительки.
- Недільні уроки та інші збори допоможуть вам у особистому житті й нададуть можливість служити й розвиватися в ролях жінки, дочки, сестри і/або матері.

МІЙ ПЕРШИЙ ДЕНЬ
У КВОРУМІ СТАРІЙШИН

Я був молодим і зовсім новим старійшиною. Що я міг запропонувати кворуму старійшин? Виявилося, що дуже багато!

"Ось обов'язок, який кожний святий має охоче виконувати перед своїми братами: завжди їх любити і завжди їм допомагати. ... Ми повинні турбуватися про безбатченків і вдів у їхній скруті".

–Джозеф Сміт, *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* [2007], с. 432.

Даллін Луедтке

Не те, щоб я дуже хвилювався переходити до кворуму, оскільки відчував, що знаю, чого там очікувати. Я також знав усіх у кворумі старійшин нашого приходу. Вони були друзями мого тата і чоловіками, на яких я дивився, як на наставників. Я знав, що вони були раді мені допомогти все зрозуміти, тож я не нервувався через те, що буду з ними в кворумі старійшин.

Але що змушувало мене трохи хвилюватися—то це мій вклад в уроки. Спочатку було важко уявити, що я міг щось запропонувати чоловікам, чий життєвий досвід був набагато більшим і тому вони були набагато мудрішими за мене.

Все було по-іншому, однак так само

Звичайно ж, що кворум старійшин відрізняється від кворуму священиків. Замість групи однолітків ти раптово опиняєшся серед дорослих. Перші кілька разів мого перебування у цьому кворумі я не промовив жодного слова. Я хвилювався, що надто молодий і мало знаю, щоб щось казати.

Але чим більше я ходив, тим краще там почувався і усвідомлював, що незалежно від віку кожен може робити свій вклад. У кожного є свій євангельський досвід, і кожен має своє, відмінне від інших, розуміння принципів.

Мені було що сказати

Одного разу ми обговорювали Спасителеву Спокуту, і я підняв руку. Я просто сказав, який вдячний за Його Спокуту. Ісус Христос не лише визволяє нас, але й допомагає наблизитися до Себе і до Бога. Я розповів про свої стосунки з Небесним Батьком та Ісусом Христом і про те, як вони зміцнилися, коли я краще почав розуміти Спокуту. Після уроку до мене підійшов один чоловік і подякував за мій коментар. Він сказав, що ніколи не думав про обговорювану тему з тієї точки зору, яку я запропонував, і йому дуже сподобалася моя думка.

Домашнє вчителювання—це чудово!

У кворумі старійшин ви не лише навчаєтеся від учителя, ви також навчаєтеся від Духа і всіх інших членів кворуму. Усе це допомагає вам здобути ширше бачення того, що вивчається. І це допомагає бути кращим слугою Господа. Наприклад, з того часу як я став старійшиною, я набагато більше полюбив домашнє вчителювання! Думаю, що трохи серйозніше почав до нього ставитися, бо знаю, що коли через кілька місяців стану місіонером, то буду відвідувати людей і ділитися євангельським посланням з ними так само, як і під час домашнього вчителювання. Замість того, щоб просто там сидіти і слухати, як напарник навчає, я почав готуватися до наших відвідувань. Я роблю все можливе, щоб у мене було що сказати. Я знаю, що завдяки цьому краще підготуюся до місії і домашнє вчителювання набере для мене глибшого сенсу. Зараз я відчуваю більшу вдячність за людей у моєму приході і за людей, яких я навчаю.

Якщо я можу це робити, то ви теж зможете

Вам не потрібно боятися кворуму старійшин, і ви безсумнівно можете чекати на час, коли зможете здобути більше мудрості під час обговорення тем уроків. Ви можете чекати на час, коли станете кращим учителем, провідником і Господнім служителем. І це так чудово! ■

Автор живе в шт. Каліфорнія, США.

ЩО НА ВАС ЧЕКАЄ У КВОРУМІ СТАРІЙШИН

- Недільні уроки, під час яких члени кворуму діляться своїми думками і баченням. Це зміцнить ваше свідчення про Ісуса Христа і Його євангелію та допоможе вам підготуватися до майбутніх ролей чоловіка, батька і носія священства.
- Можливості надавати служіння священства стануть благословенням для вашого життя і зміцнять стосунки між вами і членами вашого кворуму.
- Ви станете членом кворуму, де вас будуть підтримувати, коли ви вивчатимете нові обов'язки носія Мелхиседекового священства.

Додаткова допомога

Аллі Арнелл

Я опускалася під воду у своєму темпі. Півтора метри … я відчула існуючий тиск. Тепер три метри. Раптом стало темно. Мені не вистачало повітря. Цей крижаний, темний океан був аж ніяк не схожий на басейн, в якому ми тренувалися. У нападі страху і клаустрофобії я рвонула на поверхню води.

“Що сталося?”—спитав мене помічник інструктора. Під маскою у мене підступили сльози. Я була в процесі здачі іспиту на отримання сертифікату з підводного плавання, виконуючи 9-ти метрове занурення—одну з необхідних навичок для складання іспиту. Помічник побачив мою паніку і запевнив, що зі мною все буде гаразд. Він заохочував, однак не змушував. В якийсь момент він сказав мені: “Тобі не обов’язково це робити”. Саме тоді я усвідомила, що хотіла цього.

Я усвідомила, що хоча це для мене було важко, я хотіла це здійснити; я хотіла отримати свій сертифікат. Тож я приборкала свій страх і виконала решту вимог разом з класом, аби скласти іспит. Це було важко, але після заохоченням я змогла це зробити.

Через кілька місяців, коли я служила місіонером у Перу, я пригадала свій нелегкий досвід з підводного плавання. На той момент я запрошувала людей зміцнювати свою віру і змінити своє життя. Ми з напарницею особливо любили приходити до однієї сім’ї—Румайсів. Каріна та Енріке разом з двома своїми донька-ми підліткового віку Карен і Ніколь часто приймали нас у себе, і ми їх швидко полюбили. Невдовзі Каріна, Карен і Ніколь прийняли євангелію й приєдналися до Церкви.

Однак, Енріке потребував додаткової допомоги. Наше послання відрізнялося від того, в чому виховувався він, тож нам знадобився певний час, аби завоювати його довіру. У Енріке були різні сумніви. Головним аспектом євангелії, який його непокоїв, була Книга Мормона. Він ніколи не чув про цю книгу, і йому було важко її читати й розуміти. Це незнайоме викликало в Енріке відчуття непевності.

У той момент Енріке був схожий на мене, коли я зринула на поверхню води: здавалося, кожен занурювався з легкістю, тоді як я була скута страхом. Як і мені тоді, все, що потрібно було Енріке, аби досягти успіху, це додаткова допомога.

ФОТОГРАФІЯ АКВАЛАНГІСТА ВІД GETTY IMAGES

Під час місії ви можете зустріти слухачів, яким буде потрібен помічник, готовий поринути з ними у той процес [навернення].

Ця допомога приходила до нього в різному вигляді. У нього були місіонери, які допомагали йому розібратися з сумнівами і відчувати Духа. У нього також були члени приходу, які товаришували з ним і навчали його ролі батька. Однак найбільшою допомогою з усіх для Енріке була власна сім'я.

Ще до свого хрищення Румайси започаткували звичку мати сімейну молитву і сімейне вивчення Писань. Вони придбали для Енріке примірник Писань зі збільшеним шрифтом, а також аудіоверсію, щоб йому було легше вивчати Книгу Мормона. Ці прості зусилля надзвичайно допомогли Енріке. Ніхто ніколи не тиснув на нього; вони просто підтримували його. Своїми діями вони казали йому: "Ми знаємо, ти можеш це зробити".

Така допомога дозволила Енріке відкрити для себе силу Книги Мормона. Одного дня він заявив, що прослухав усю книгу і знає, що це слово Бога. Десь через чотири місяці після хрищення дружини й дочок Енріке зробив такий самий крок і був охрищений.

Енріке каже, що вдячний за отримані ним допомогу і терпіння, які дозволили йому піднятися до того рівня, де він перебуває сьогодні. Як місіонерка я відчувала себе благословенною, що стала свідком прикладу любові цієї сім'ї, коли вони допомогли своєму чоловікові й батьку побороти власні сумніви. Також я була вдячна за свій нелегкий досвід з підводного плавання, який дозволив мені хоча б трохи зрозуміти почуття Енріке й те, що інші слухачі могли відчувати під час процесу навернення.

Коли під час місії ви запрошуєте людей покаятися і змінитися, пам'ятайте, що іноді все, що людям потрібно для успіху—це трохи додаткового заохочення. Можливо, їм потрібен поруч хтось надійний і більш досвідчений, хто б сказав: "Все буде гаразд. Я знаю, що ти це можеш. Я справді вірю в тебе". Можливо, вони сподіваються, що ви будете тією людиною, яка буде готова зануритися з ними у цей процес, допомогти їм виробити нові звички та навички й допомогти їм здобути свій "сертифікат", який зрештою є схваленням від Господа. ■

Автор живе в штаті Айова, США.

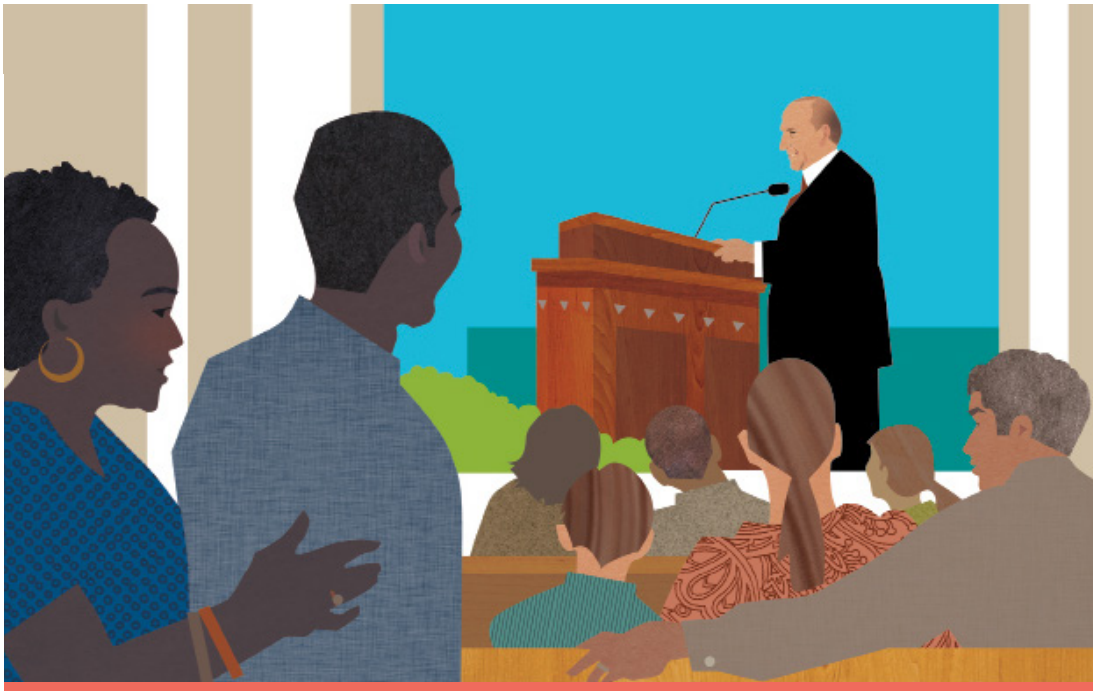

ЗВОРУШЕНИЙ СЛОВАМИ СУЧАСНОГО ПРОРОКА

КОЛИ МЕНІ БУЛО 15 РОКІВ, я помітив двох місіонерів біля супермаркету. Один з них запросив мене прийти до церкви. Мене це не дуже зацікавило, тож я відповів: "Можливо, колись",—і пішов далі.

Наступного дня моя тітка подзвонила мамі й запросила прийти до неї, щоб почути особливе послання. Ми з мамою побігли до неї й побачили в домі тітки тих самих місіонерів, яких я зустрів напередодні! Моя мама зацікавилася посланням, і я також почав слухати. Однак, коли місіонери запитали мене, чи я вірю в сучасного пророка, я рішуче відповів: "Ні". Один зі старійшин тримав зображення Томаса С. Монсона і свідчив, що Президент Монсон є пророком. Вони запросили мене наступного дня прийти на генеральну конференцію і вирішити самостійно. Заінтригований, я погодився.

Наступного дня ми прийшли до каплиці як раз тоді, коли закінчувалася вступна молитва. Коли я увійшов до приміщення, то побачив на екрані Президента Монсона. Він усміхнувся і сказав: "Мої дорогі брати і сестри, я вітаю вас …"

Як тільки Президент Монсон відкрив уста, сильне відчуття огорнуло мене, підтверджуючи, що він є пророком Божим. У кінці конференції я сказав місіонерам: "Я хочу охреститися". З того часу я відслужив на місії і навчав багатьох людей чудових істин відновленої євангелії.

Я знаю, що Бог благословив нас, знову покликавши пророків. Бог любить нас і промовляє до нас через сучасних пророків. ■

Майкон Б., Сан-Паулу, Бразилія

Як ми можемо підтримувати пророків і апостолів?

1. Молитися, щоб мати свідчення, що Бог покликав їх Своїми пророками, аби навчати світ (див. Єремія 1:5, 7).

2. Любити їх і молитися за них.

3. Підтримувати їх, навіть коли це не популярно.

4. Вивчати їхні вчення та їхній приклад.

5. Наслідувати їх. Вірити в те, що вони кажуть, і намагатися робити те, чого вони навчають (див. УЗ 21:4–6).

Я НЕ СОРОМЛЮСЯ

НАВЧАЮЧИСЬ У ШКОЛІ-ІНТЕРНАТІ, я жила в гуртожитку з іншими студентами. Я намагалася якнайкраще жити за принципами євангелії: молилася і часто вивчала Писання.

Одного разу однокласниця помітила, що я вивчаю Книгу Мормона, сидячи на ліжку. Вона почала сердито перераховувати все, що, на її думку, доводило, що моя церква не є істинною. Потім вона розповіла всім у гуртожитку про мої "дивні" вірування. Дехто з однокласників почав глузувати з мене і моєї релігії, інші просто уникали мене. Зрештою я заховала Книгу Моромна під коробку з моїм одягом і вивчала лише Біблію, аби однокласники перестали мені надокучати.

Я продовжувала вивчати Біблію, поки не прочитала Римлянам 1:16, де проголошується: "Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона—сила Божа на спасіння кожному, хто вірує". Я зрозуміла, що заховавши Книгу Мормона, я показала однокласникам, що соромлюся своїх вірувань. Я дістала Книгу Мормона і попросила пробачення у Небесного Батька. Тоді я пішла до своїх однокласників і свідчила про відновлену євангелію. Більшість із них перестали мене ображати і знову почали зі мною дружити.

Я знаю, що Бог розуміє випробування, через які ми проходимо. Коли ми відстоюємо свої вірування і показуємо, що ми не соромимося євангелії Христа, Він надасть нам Свою силу, захист і напрямок. ■

Памела О., Абуджа, Нігерія

ІЛЮСТРАЦІЇ ДЖ. БЕТ ДЖЕПСОН

СЛУЖІННЯ ЗА ДОПОМОГОЮ СПІВУ

КОЛИ МЕНІ БУЛО ШІСТЬ МІСЯЦІВ, мій перший жест був "молоко", а через кілька тижнів я вголос промовив слово "панда". Я чую, однак моєю першою мовою була американська мова жестів. Моя мама служила на місії американською мовою жестів, і потім продовжувала вивчати мову жестів у навчальному закладі, тож вона хотіла, щоб і я її знав.

Мова жестів стала неймовірним благословенням у моєму житті. Вона дала мені можливість побачити і вивчити більше, ніж я зміг би без неї. Вона об'єднує людей. Я люблю навчати людей того, що знаю сам, коли навчаю віч-на-віч і коли роблю презентації в школі та в церкві. Також дуже цікаво дивитися генеральну конференцію та інші церковні відео мовою жестів разом з мамою.

Наявність мови жестів у житті надзвичайно зміцнила моє свідчення. Я можу познайомитися з більшою кількістю Божих дітей, ніж якби не знав мови жестів, і це також чудовий інструмент для служіння іншим. Я вдячний за це благословення у своєму житті й за дивовижних людей, яких я міг зустріти й від яких міг навчатися. ■

Ізраел Х., шт. Орегон, США

КОЖНА СТОРІНКА СВІДЧИТЬ, ЩО **МИ ВІРИМО**

Коли мій однокласник сказав, що мормони не вірять в Христа, я вирішив прочитати Книгу Мормона зовсім по-іншому.

Річард М. Ромні
Співробітник редакції церковних журналів

"Мормони не є хрстиянами". Таке твердження одного мого однокласника було для мене несподіванкою.

"Звичайно ж ми християни",— сказав я.

"То чому ж ви читаєте Книгу Мормона?—сказав він, виходячи й не даючи мені шансу відповісти.

Я багато міркував над його запитанням. Відповідь, звичайно ж, така, що мормони *є* християнами і Книга Мормона *є* ще одним свідченням про Ісуса Христа. Ми читаємо як її, так і Біблію, щоб більше дізнатися про Спасителя.

Я раніше читав Книгу Мормона. Я знав, що вона істинна. Але запитання однокласника спонукало мене вивчати її по-новому, звертаючи увагу на те, як часто в ній згадується про Ісуса Христа. Коли я так зробив, то був вражений.

Я лише відкрив книгу, і на титульній сторінці прочитав, що Книгу Мормона написано для того, аби переконати читачів, "що Ісус є Христос, Вічний Бог, Який являється до всіх народів".

У вступі до Книги Мормона я прочитав: "Вінцевою подією, записаною в Книзі Мормона, є особисте служіння Господа Ісуса Христа серед Нефійців одразу після Його воскресіння". Там сказано, що ті, хто отримає свідчення від Святого Духа про те, що літопис є істинним, "також дізнається тією ж силою, що Ісус Христос є Спаситель світу".

ВАШЕ ОСОБИСТЕ ДОСЛІДЖЕННЯ

Під час вивчення Книги Мормона легко дізнаватися більше про Ісуса Христа. Ви можете робити нотатки під час читання або використовувати додаткові навчальні матеріали, такі як Путівник по Писаннях, де міститься багато посилань з Книги Мормона про Ісуса Христа. Книга Мормона дійсно є ще одним свідченням про Ісуса Христа.

Я звернувся до "Свідчення Трьох свідків", які сказали, що ангел показав їм пластини, з яких було перекладено Книгу Мормона, і що "ми знаємо, що завдяки благодаті Бога Батька і Господа нашого Ісуса Христа ми бачили це і засвідчуємо, що все це є істинним".

Далі у "Свідченні Пророка Джозефа Сміта" розповідається про відвідування ангела Моронія, який сказав, що Книга Мормона містить повноту вічної євангелії "в тому виді, як Спаситель дав її давнім жителям" Америки.

Я ще навіть не дійшов до 1 Нефія і вже знайшов так багато!

Моє дослідження продовжувалося. У 1 Нефії я дізнався, що Легій знав про прихід Месії (див. 1 Нефій 1:19). Я читав його пророцтво про Викупителя, "Який має забрати гріхи світу" (1 Нефій 10:10; див. вірші 4–10). Я прочитав, як Нефій описує народження Ісуса Христа, Його служіння, смерть, Воскресіння і майбутній прихід до стародавньої Америки (див. 1 Нефій 10–12).

Я читав пророцтва про те, що Книга Мормона підтвердить істини, які містяться в Біблії, що "Агнець Божий—це Син Вічного Бога, і Спаситель світу; і всі люди мають прийти до Нього" (1 Нефій 13:40). І я прочитав свідчення Нефія, що "всі народи, коліна, язики і люди житимуть щасливо у Святім Ізраїля, якщо вони покаються" (1 Нефій 22:28).

Через день я був на сторінці 53. Я закінчив лише *одну* книгу з Книги Мормона, але яке ж потужне свідчення я отримав!

У наступні тижні я на багатьох сторінках знаходив свідчення про Ісуса Христа, видіння, в яких Він являвся пророкам, і докладний опис Його служіння серед давніх мешканців Америки. Я закінчив, прочитавши потужне свідчення Моронія про Ісуса Христа (див. Мороній 9); його заклик "запита[ти] у Бога, Вічного Батька, *в ім'я Христа,* чи не істинн[а] [Книга Мормона]" (Мороній 10:4; курсив додано); і на останній сторінці його лагідне і проникливе запрошення: "Прийдіть до Христа" (Мороній 10:30, 32).

Я зрозумів, що Книга Мормона повністю спростувала твердження мого однокласника. Якщо християнин—це той, хто вірить в Ісуса Христа, тоді кожна сторінка Книги Мормона каже: "Ми віримо!"

Пізніше я знову зустрівся зі своїм другом. Я розповів йому про свої знахідки і запропонував прочитати Книгу Мормона. Він ввічливо відмовився, однак сказав, що йому приємно, що я вважаю Ісуса Христа своїм Спасителем. Після нашої розмови я думаю, що він краще зрозумів сказані мною слова: "Звичайно ми християни". ■

КНИГА МОРМОНА МАЄ СИЛУ НАВЕРТАТИ, ХУДОЖНИК БЕН СОУВАРДС

“Я постійно порівнюю себе з іншими, особливо з тими, у кого, як здається, довершене життя. Як мені здобути більше впевненості?”

“Ми … витрачаємо так багато часу і сил, порівнюючи себе з іншими. … Це призводить до того, що ми очікуємо від себе здійснення того, на що нездатні.

… [Бог] хоче, аби ми стали досконалими, і якщо ми залишаємося на стежці учнівства, одного дня ми цього досягнемо. Це нормально, що тут ви ще не досконалі. Продовжуйте працювати над цим, але припиніть самих себе карати”.

Старійшина Дітер Ф. Ухтдорф, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Незабудка”, жовтнева генеральна конференція 2011 р.

Моліться, щоб дізнатися про свої дари

У вас є так багато талантів і духовних дарів, які Небесний Батько дав особисто вам. Є способи, у які лише ви можете благословити життя інших людей. Це план Небесного Батька. Моліться, щоб знати, які дари були дані вам, і якщо вам потрібні додаткові підказки, зверніться до тих, хто вам близький. Прислухаючись до Духа і намагаючись відкрити та розвинути свої таланти й божественні якості, ви здобудете впевненість у собі, якої у вас могло ніколи не бути раніше.

Емі П., 17 років, шт. Кентуккі, США

Познайомтеся з ними краще

Коли я розумію, що порівнюю себе з кимось іншим, я намагаюся познайомитися з тією людиною трохи краще. Коли я знайомлюся зі своїм “кумиром”, реальність свідчить про те, що кожна людська істота на землі стикається з випробуваннями у своєму житті. Чим більше я спілкуюся з тією людиною, тим більше починаю сприймати її як друга, а не когось, хто здається бездоганним.

Амелія С., 15 років, шт. Айдахо, США

Значення має лише думка Небесного Батька

У виступі на жовтневій генеральній конференції 2016 року під назвою “Чи я достатньо хороша людина? Чи я зможу досягти цього?”, старійшина Дж. Девн Корніш, сімдесятник, каже: “Єдина думка про нас, яка має значення,—це що Небесний Батько думає про нас. Будь ласка, щиро запитуйте у Нього про те, якої Він про вас думки. Він любитиме і виправлятиме, але ніколи не знеохочуватиме нас”. Коли я думаю про те, що ніколи не буду настільки хорошою, як люди навколо мене, я звертаюся до свого Небесного Батька і намагаюся пригадати, що я—дочка люблячого Бога, який бажає допомогти мені сягнути повноти мого потенціалу і бути тією, ким Він знає, я можу бути, якщо звертатимуся до Нього.

Аманда М., 19 років, Парана, Бразилія

Моліться про впевненість

Раніше я порівнював себе з іншими, хто, як я вважав, були успішнішими за мене, особливо тими, хто був у кращому фінансовому становищі. Коли ж я молився Небесному Батькові, Він давав мені відчуття впевненості в собі. Я знав, що незважаючи на випробування, Бог допоможе мені, тому що Він не дає нам завдання без того, щоб не підготувати шлях, аби ми його виконали (див. 1 Нефій 3:7; 17:3).

Джошуа О., 19 років, Нігерія

Відповіді слід розглядати як допомогу і чиюсь точку зору, а не як офіційне проголошення вчень Церкви.

ФОТОГРАФІЯ ВІД GETTY IMAGES

Що таке таке дар розпізнавання?

У Писаннях говориться про “розпізнавання духів” як про дар Духа (1 Коринтянам 12:10; УЗ 46:23). Це означає “розуміти або знати щось через силу Духа. … Це включає відчуття істинного характеру людей, а також джерела і значення духовних проявлень” (Путівник по Писаннях, “Проникливість, дар проникливості”, scriptures.lds.org).

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав, що дар проникливості може допомагати нам (1) “виявити приховану помилку і зло в інших людях”, (2) “виявити приховану помилку і зло в собі”, (3) “знайти і виявити те хороше, що приховується в інших людях”, і (4) “знайти і виявити те хороше, що може бути в нас самих” (“Зі швидким сприйняттям”, *Ліягона*, груд. 2006, с. 19).

Що думаєте ви?

“Як мені навчитися не відволікатися на свої електронні пристрої, особливо в Церкві й на семінарії?”

Надсилайте свої відповіді і, за бажанням, фотографію високої роздільної здатності до 15 липня 2018 року на сайт liahona.lds.org (клацніть на “Submit an Article or Feedback (Надіслати статтю або відгук)”).

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого чи ясного подання інформації.

ДІЗНАЙТЕСЯ ПРО

Джастіна Ліхнер

Здається, що всі постійно кажуть: “Якби ви лише знали, які ви чудові!” Що ж, істина полягає в тому, що іноді ви просто не знаєте, які ви чудові. Коли ми не відчуваємо себе найрозумнішими, найдобрішими, найкрасивішими, найвеселішими і найталановитішими, здається, що наша впевненість у собі зникає.

Але подумайте про таке: усі ми є синами й дочками Небесного Батька. Тому Він дав нам унікальні дари й таланти, щоб допомагати у досягненні нашого божественного потенціалу. Коли ми розкриваємо ці дари, то згадуємо, що, будучи Його дітьми, маємо божественну цінність, і ми можемо наближатися до Нього й допомагати іншим робити те ж саме.

ДІЗНАЙТЕСЯ ПРО СВОЇ ДАРИ

Ось дев’ять ідей, які допоможуть вам відкрити деякі з прихованих дарів.

1. **Просіть інших казати вам про них.** Іноді ми не бачимо в собі того, що бачать інші. Попросіть когось із друзів, родичів або провідників Церкви написати вам записку, в якій вони вкажуть на дар або талант, непомічений вами.

2. **Шукайте дари у випробуваннях.** У важкі часи ми можемо виявляти або свої найгірші якості, або найкращі. У скрутній ситуації зосереджуйтеся на тому, щоб віднаходити й застосовувати свої найкращі якості й дари.

3. **Моліться, щоб мати допомогу в розпізнаванні дарів.** Небесний Батько знає наш божественний потенціал. Якщо нам важко його побачити в собі, Він може допомогти. Ви можете молитися про допомогу, щоб розпізнавати свої дари.

4. **Не бійтеся спробувати щось нове.** Ми розвиваємо лише ті дари, про які вже знаємо, оскільки боїмося робити щось таке, чого не робили досі? Тоді настав час спробувати щось нове і розкрити невідомі дари.

5. **Досліджуйте слово Бога.** Небесний Батько допомагає відкривати й розвивати свої дари за допомогою підказок з Писань—як правило, даючи запрошення діяти. Розгляньте, наприклад, цей вірш з Писань: “Припиніть сперечатися один з одним; припиніть говорити зле один про одного” (УЗ 136:23). Які дари ви могли б розвивати з огляду на це запрошення? Дар казати добрі слова, дар заспокоювати інших, дар стримуватися й багато інших. І це лише завдяки одному віршу! Якщо ви читаєте Писання і дослухаєтеся до спонукань Духа, це допоможе вам розкрити свої дари.

6. **Погляньте навколо себе.** Іноді наші найкращі якості виявляться тоді, коли замість того, щоб зосереджуватися на собі, ми думаємо про те, як можемо працювати з іншими і допомагати їм. Коли ми так вчинимо, то побачимо, що маємо багато дарів, притаманних Христу.

7. **Думайте про тих людей, на яких ви рівняєтеся.** Хто ваш взірець для наслідування? Ви можете зробити перелік всіх дарів, які мають ваші взірці для наслідування, і замість того, щоб зосереджуватися на відсутніх у вас дарах, радійте тим, що ви у собі знайшли.

8. **Розмірковуйте про свою сім’ю.** Які з тих дарів, що маєте ви, мають також ваші брати і сестри, батьки,

ІЛЮСТРАЦІЯ КЛЕЙТОНА ТОМПСОНА

СВОЇ **ДАРИ**

БАЖАННЯ РОБИТИ ВІДКРИТТЯ

"Я знаю, що наш Небесний Батько має багато дарів і талантів, якими Він бажає обдарувати нас, але ми "отримаємо їх лише, якщо молитимемося про них. Благословення вимагають з нашого боку певних трудів або зусиль" (Bible Dictionary, "Prayer").

Старійшина Мервін Б. Арнольд, сімдесятник, "Де я? Як виявляти і розкривати ваші духовні дари й таланти", *Ліягона*, груд. 2014, с. 61.

дідусі й бабусі? Не зупиняйтеся на цьому! Дослідіть сімейну історію, знаходьте цікаві матеріали, виявіть ще більше дарів, які ви успадкували від родичів.

9. **Отримайте або прочитайте патріарше благословення.** У вашому благословенні можуть бути вказані дари, які ви маєте і які слід розвивати. Там також може бути вказаний шлях, що приведе вас до відкриття інших нових дарів і талантів.

УДОСКОНАЛЮЙТЕСЯ В НЬОМУ

Нам не потрібно бути досконалими в усьому, аби знати, що ми—цінні Божі діти. Нам лише треба віддано розкривати й розвивати свої дари й таланти—а потім, завдяки Спокуті Ісуса Христа, ми можемо ставати досконалими в Ньому (див. Мороній 10:32). ■

Автор живе в Рейнланд-Пфальці, Німеччина.

ДОПОМАГАЙТЕ ІНШИМ РОЗКРИВАТИ ДАРИ

Ми бачимо в інших те, що вони, можливо, не здатні побачити в собі. На цьому тижні розкажіть про це одному з друзів або членів сім'ї. Ось питання, які ви можете поставити собі. Вони допоможуть вам виявляти дари інших людей.

1. Що вони зробили, аби допомогти вам?
2. Що вам у них подобається?
3. Що їм добре вдається?
4. В чому вони намагаються покращитися?

ТУРБОТА

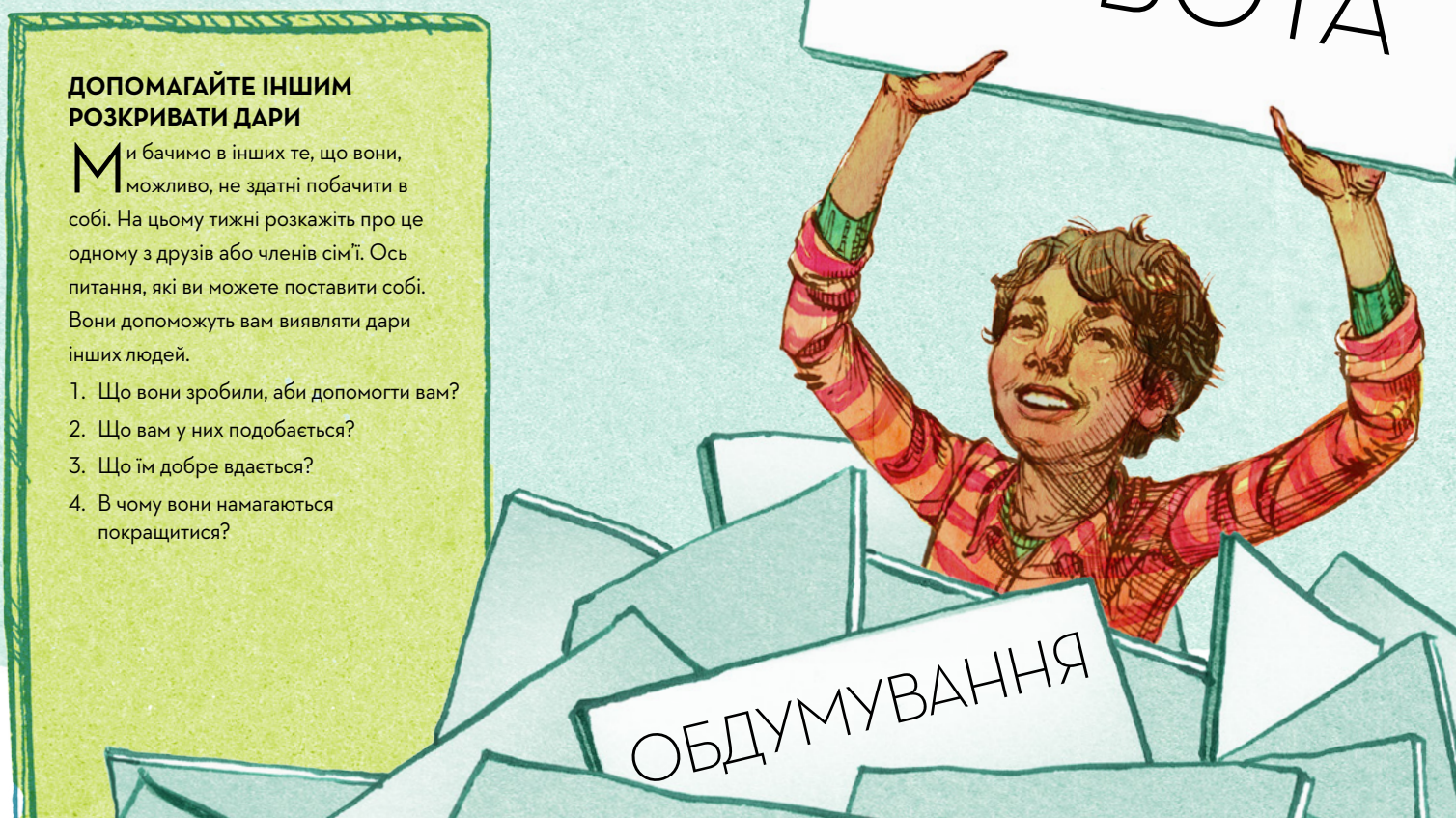

ОБДУМУВАННЯ

ДУХОВНЕ СВІТЛО

ПОСТІЙНО СЯЄ НАД УСІМА БОЖИМИ ТВОРІННЯМИ.

Старійшина Дітер Ф. Ухтдорф,
з Кворуму Дванадцятьох Апостолів,
“Носії небесного світла”, жовтнева генеральна конференція 2017 року.

ФОТОГРАФІЇ ВІД GETTY IMAGES

Світло завжди поруч

Старійшина Дітер Ф. Ухтдорф
з Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Коли я працював пілотом авіалінії і літав по всій планеті, мене завжди вражала краса і досконалість Божого творіння. Найбільше мене захоплювала взаємодія між землею і сонцем. Я вважаю це символізмом того, як існують темрява і світло.

Як ми знаємо, кожні 24 години ніч стає днем, а день стає ніччю.

Отже, що таке ніч?

Ніч—це лише тінь.

Навіть в найтемніші ночі сонце не перестає випромінювати своє світло. Воно продовжує яскраво сяяти, як і завжди. Проте половина землі знаходиться в темряві.

Відсутність світла спричиняє темряву.

Коли землю вкриває темрява ночі, ми не впадаємо у відчай і не переймаємося через те, що сонце згасло. Ми не думаємо, що сонця більше немає або що воно втратило своє світло. Ми розуміємо, що знаходимося в тіні, що земля продовжуватиме обертатися і що зрештою промені сонця знову досягнуть нас.

Темрява не означає, що світла не існує. Найчастіше це просто означає, що ми знаходимося у неправильному місці, аби отримати світло.

Духовне світло продовжує світити на всі Божі створіння.

Це наша відповідальність—знаходитися в правильному місці, щоб побачити божественне світло і істину євангелії Ісуса Христа. Навіть коли настає ніч і світ здається темним, ми можемо вибирати йти в Христовому світлі, виконувати Його заповіді і сміливо свідчити про Його реальність та Його велич.

Щоразу, коли ви повертаєте свої серця до Бога у смиренній молитві, ви відчуваєте Його світло. Щоразу, коли ви прагнете знайти Його слово і волю в Писаннях, світло яскравішає. Щоразу, коли ви помічаєте когось, хто потребує допомоги і жертвуєте вашим власним комфортом, щоб з любов'ю допомогти, світло розширюється і зростає. Щоразу, коли ви відмовляєте спокусі і вибираєте чистоту, щоразу, коли ви прагнете отримати прощення або простити, щоразу, коли ви сміливо свідчите про істину, світло проганяє темряву і притягує інших, які також шукають світла та істини. ■

З виступу на жовтневій генеральній конференції 2017 р., коли старійшина Ухтдорф був другим радником у Першому Президентстві.

Народився в місті **Острава, Чехословаччина,** *6 листопада 1940 р.*

Приєднався до Церкви в Цвікау, Німеччина, у 1947 р.

2 жовтня 2004 р. підтриманий в якості члена **Кворуму Дванадцятьох Апостолів**

Ще хлопчиком він і його сім'я були **біженцями,** *які втікали з Чехословаччини до Німеччини, а потім зі Східної до Західної Німеччини.*

У 1962 році одружився з Гаррієт Райх у **Бернському храмі, Швейцарія**

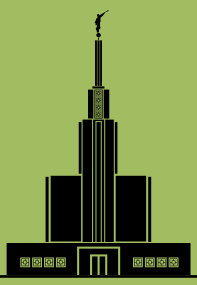

Працював **пілотом німецьких авіаліній Lufthansa.** *У віці 29 років став капітаном.*

ІЛЮСТРАЦІЇ ВІД GETTY IMAGES ТА ЕНДРЮ РОБЕРТСА

Виявляти свою любов

ВІТАЮ!

Мене звуть Лав (Любов).

Моє світло світить, коли я виявляю любов своїй сім'ї.

Про себе

Я живу в Нігерії. Це—країна в Африці. Я живу з батьками й братами. Моя улюблена пісня "Діти всього світу". Мій улюблений уривок з Писань—1 Нефій 3:7.

Поруч з храмом

Ми живемо дуже близько до храму в Абі, Нігерія. Ми доходимо туди за 5 хвилин! Я так радію, коли приходжу до храму. Я готуюся до того часу, коли зможу увійти до храму, щоб виконувати хрищення.

Найкраще місце

Кожного понеділка я нагадую братам про домашній сімейний вечір. Мені подобається, коли тато готує вечерю і всі ми разом танцюємо. Дім—це найкраще місце.

Допомога моїм братам

Кожного ранку я буджу своїх менших братів на сімейну духовну п'ятихвилинку. Ми співаємо гімни, вивчаємо Писання і стаємо на коліна, щоб помолитися. Потім я допомагаю їм підготуватися до школи. Я вважаю, що це мій обов'язок перед Небесним Батьком—любити своїх братів і допомагати їм.

Праця і гра

Після школи я допомагаю мамі виконувати хатню роботу. Я також допомагаю братам виконувати шкільні завдання. У мене немає багато часу, щоб гратися, але мені подобається кататися на велосипеді й виготовляти повітряних зміїв. Я відчуваю любов Небесного Батька, коли виявляю любов своїй сім'ї.

ЯК ВИ МОЖЕТЕ СЯЯТИ?

- Читати брату або сестрі.
- Запитати у мами або тата, як ви можете допомагати.
- Нагадувати сім'ї про домашній сімейний вечір.

ПРИШЛІТЬ НАМ ЗІРКУ!

Ісус просив, щоб наше світло сяяло перед людьми (Матвій 5:16). Як ваше світло сяє? Надішліть нам фото вашої зірки з вашою історією, фотографією і батьківським дозволом на електронну адресу liahona@ldschurch.org.

*“Слухняним завжди буду я, бо усіх люблю” (*Збірник дитячих пісень, *с. 71).*

Антон дивися, як на екрані комп’ютера завантажувався шостий рівень, як йому здавалося, вже мільйон разів. Він глибоко зітхнув і почав іти лабіринтом, перелітаючи над різнокольоровими вістрями й крізь вогняні тунелі. Він швидше почав постукувати ногою, все ближче добираючись до фінішної лінії.

“Антоне?” То був мамин голос. Він звучав так, ніби їй щось було потрібно.

“Не зараз!”—подумав він. Він перескочив через ще одне вістря і швидко промчав через ще один тунель. “Так”,—сказав він, не відриваючи очей від екрану.

“Будь ласка, одягни Феліксу піжаму і прочитай казку. Хочу закінчити прибирання на кухні”.

“Гм … ”,—він був *так* близько! Він обігнув останній прохід з вістрями, пройшов через ще один вогонь, повз хижого монстра і … ТАК!—через фінішну лінію!

Комп’ютер завантажив сьомий рівень. На вигляд він був складнішим, але Антонові дуже хотілося його спробувати. Він стільки працював, щоб досягнути цього рівня. Антон натиснув на паузу і поглянув на маму, яка тримала його маленького братика Фелікса. “Дай мені ще кілька хвилин. Я щойно дістався сьомого рівня!”

“Мені дійсно потрібна твоя допомога,—сказала мама.—Ти можеш пройти ще один рівень після того, як подбаєш про Фелікса”.

Фелікс усміхнувся. “Плошу”,—сказав він своїм тоненьким голосом дворічного хлопчика.

Антон поглянув на екран комп’ютера і зітхнув: “Гаразд”. Йому треба поспішати, щоб швидше повернутися до гри.

Фелікс іде спати

Хейді Поелмен

Ґрунтується на справжніх подіях

ІЛЮСТРАЦІЇ СКОТТА САПБО

Антон підняв Фелікса і поніс його сходами до їхньої кімнати.

“Хто мій улюблений маленький братик?—сказав він, натискуючи на м’який животик Фелікса. Він подув Феліксу на живіт і усміхнувся, в той час як Фелікс аж захлинався від сміху.

Антон одягнув Феліксу його улюблену піжаму з динозаврами. Потім він підняв Фелікса у ліжко і попрямував до дверей. Мама просила його також почитати Феліксу казочку, але він уже зробив найважливішу частину роботи. Може зараз він підніметься ще на *два* рівні, перш ніж ляже спати.

Саме тоді Антон відчув, що хтось повис у нього на сорочці.

Він подивися вниз і побачив, що Фелікс виліз з ліжечка.

“Ведмедика?”—попросив Фелікс. Він побіг до свого кошика з книгами і приніс книгу із зображенням білого ведмедя на обкладинці.

“Ой, Феліксе, у мене є справи!”—сказав Антон. Фелікс тримав книгу над головою, дивлячись вгору на Антона своїми великими карими очима.

Антон не міг не усміхнутися. “Ти ж не відчепишся від мене, правда ж? Ну, гаразд” …

Антон сів на ліжко Фелікса, а Фелікс виліз йому на коліна. Антон відкрив першу сторінку і почав читати, а Фелікс сидів, притулившись до нього. Фелікс показував на кожну тварину на сторінці й учився вимовляти їхні назви. “Зеб-ла … фамінго … ли-ба”.

Закінчивши, Антон закрив книгу і поправив ковдру. “На добраніч, Феліксе”,—сказав він, поцілував його у голову й підвівся, щоб іти.

Але поки Антон наближався до дверей, то знову почув тихенький голосок. “Полежиш біля мене?”

Антон усміхнувся. “Гаразд. Підсунься. Трошки полежу”.

Антон ліг на подушку. Принаймні зараз йому вже не хотілося робити щось інше. Він усміхнувся, коли Фелікс широко позіхнув і закрив очі. Цей момент був найщасливішим за весь день. Гра могла зачекати. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

Тортильї та подруги

Ліндсі Стівенс Теннер і Марісса Денніс

Ґрунтується на справжніх подіях

*“Якщо хочеш мати друга, виявляй турботу” (*Children’s Songbook, *262).*

Адріані було нудно. Їй хотілося гратися зі своєю сестрою-близнючкою Діаною. Але Діана пішла з мамою купувати їжу на базарі. Адріана зітхнула. Дім здавався зовсім порожнім. Вона шкодувала, що не пішла з ними.

Адріана вирішила зайти до сусідки Маргарити. Усі діти Маргарити вже повиростали, і вона була для Адріани, як бабуся. Їм завжди було весело разом.

Адріана вийшла на вулицю. Сонце дуже пекло, поки вона йшла до Маргарити. Дівчинка просунула голову в двері. “Маргарито, ви вдома?”

“*Так,* я на кухні”,—гукнула Маргарита. Адріана знайшла її за кухонним столом з понуреною головою. Вона поглянула на Адріану, коли та увійшла.

“Привіт, Адріано”,—сказала Маргарита. Вона ледь усміхнулася. Однак вигляд у неї був сумний.

“Щось сталося?”—запитала Адріана.

Маргарита зітхнула. “Нічого такого, про що тобі слід хвилюватися”.

“Чи можу я щось зробити, щоб ви почувалися краще?” Адріана замислилася. Маргарита завжди була радісна, коли вони разом готували. “Може я допоможу вам приготувати тортильї?”

“Я щойно їх приготувала”,—сказала Маргарита. Вона підняла серветку, показуючи стосик тортилій.

“То може я допоможу *їсти* тортильї?”—Запитала Адріана з усмішкою.

Маргарита засміялася. “Звичайно. Дай-но я розігрію до них боби”.

Адріана стояла з Маргаритою біля плити і помішувала в каструлі смажені боби. Коли боби були готові, вона поставила їх на стіл. Маргарита принесла тортильї та сир.

Адріана взяла теплу тортилью і поклала на неї боби. Потім зверху вона посипала сир. Виглядало смачно! Адріана не могла дочекатися, щоб відкусити шматочок. Але вона мала спочатку щось зробити.

“Можу я помолитися?”—запитала Адріана Маргариту.

“Звісно”.

Адріана закрила очі й склала руки. “Небесний Батьку, ми дякуємо тобі за цю їжу. Будь ласка, благослови її, щоб ми були здоровими і сильними. І будь ласка, допоможи Маргариті в тому, у чому в неї є потреба. Я рада, що вона моя подруга. В ім’я Ісуса Христа, амінь”.

Вона розплющила очі. Маргарита широко усміхалася—цього разу по-справжньому. Під час їжі

ІЛЮСТРАЦІЇ ДЖЕННІФЕР БРІКІНҐ

вони розмовляли про школу, спорт і книги. Адріані подобалося розмовляти з Маргаритою.

Коли вони закінчили їсти, Адріана міцно обняла Маргариту. “Дякую за пригощення. Я чудово провела час!”

Маргарита також обняла Адріану. “Дякую, *тобі,* Адріано. Мені сьогодні потрібен був друг”.

Адріана засяяла. “Я рада, що ми *подруги*”.

“І я рада, що ми подруги,—сказала Маргарита.—Чому б тобі не взяти решту тротилій додому? Я така сита”.

Адріана проскакала всю дорогу додому. Вона також була сита—і не лише завдяки тортильям! Вона була насичена дружбою від пальців ніг до маківки. ■

Автори живуть у штаті Юта, США.

ТОРТИЛЬЇ ДРУЖБИ

Завдяки цьому простому рецепту ви можете легко приготувати кукурудзяні тортильї та пригостити ними друзів. Обов’язково попросіть дорослих вам допомогти.

2 склянки кукурудзяного борошна

1 1/2 склянки гарячої води

1. Перемішайте борошно з гарячою водою. Місіть тісто, поки воно не стане м’яким.
2. Зробіть з тіста маленькі кульки. Помістіть одну кульку між двома аркушами пергаментного паперу.
3. Тарілкою або сковорідкою кілька разів сильно натисніть на кульку.
4. Готуйте тортилью на сковорідці на середньому вогні. Коли вона зверху потемніє, переверніть її і смажте з іншого боку.
5. Зверху покладіть боби та сир. Смачного!

Найбільше із чудес

Слова і музика Шони Белт Едвардс

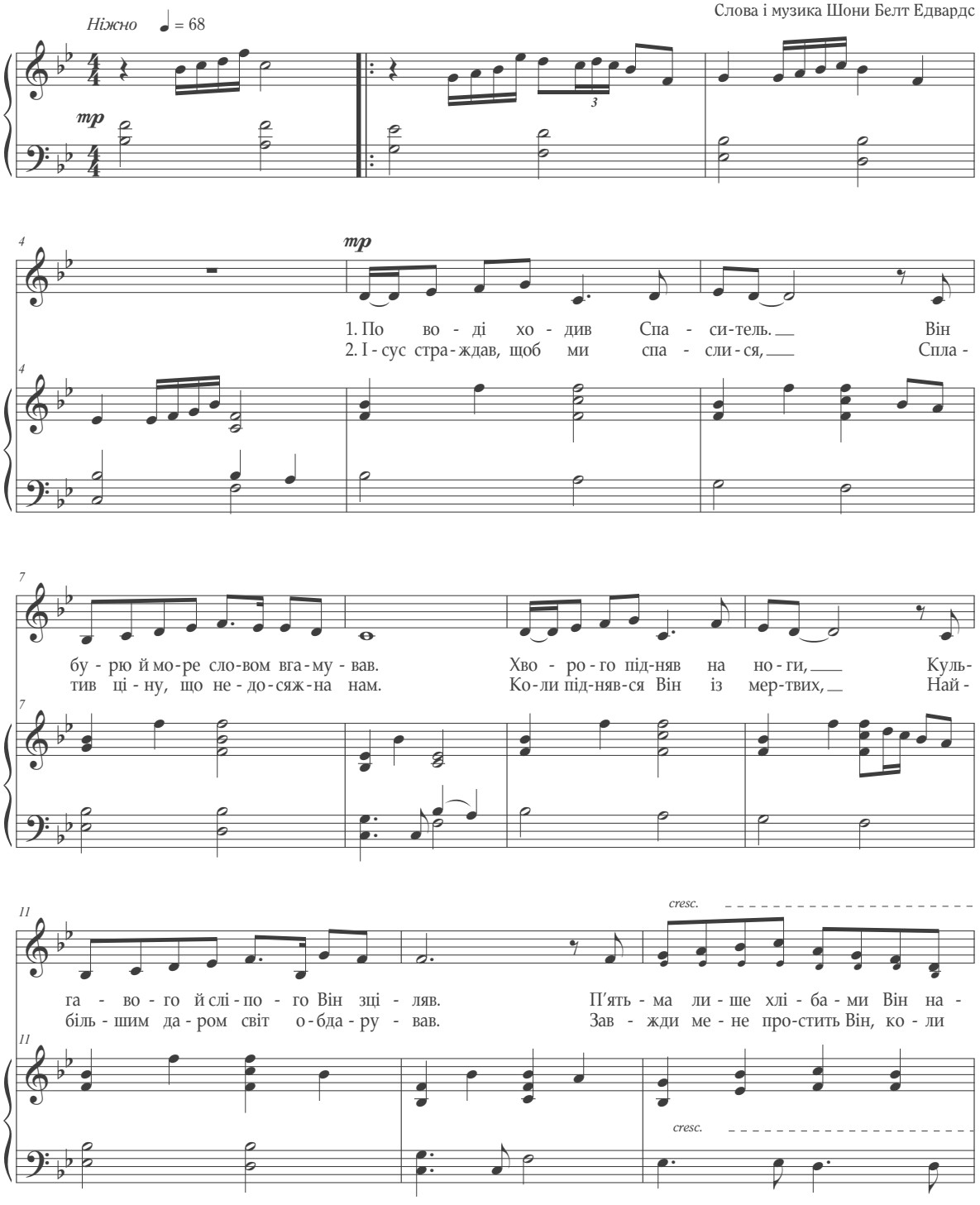

© 2018 by Shawna Belt Edwards. All rights reserved.
Цю пісню можна копіювати для разового некомерційного церковного або домашнього використання.
Ця позначка має бути на кожній окремій копії.

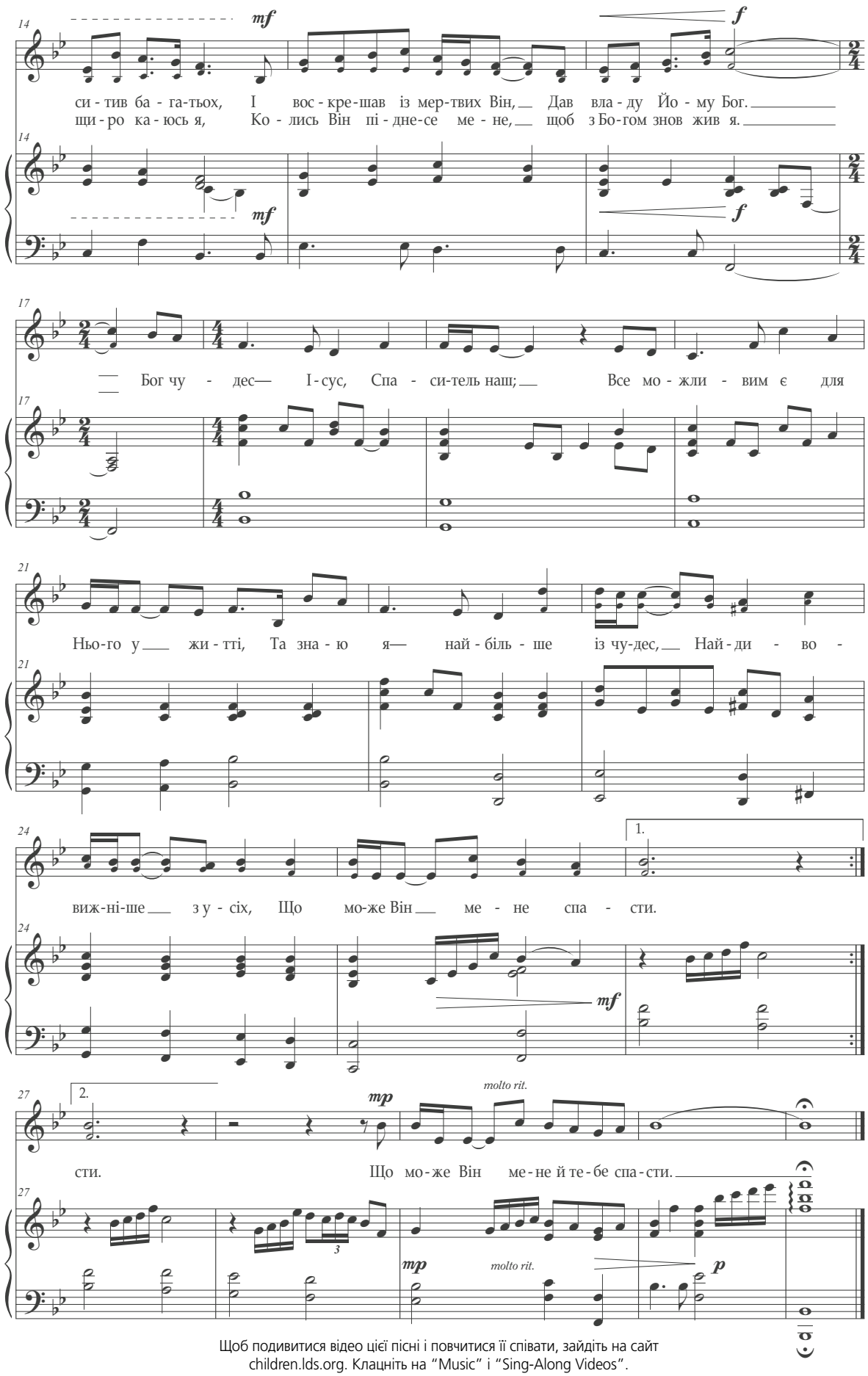

Щоб подивитися відео цієї пісні і повчитися її співати, зайдіть на сайт children.lds.org. Клацніть на "Music" і "Sing-Along Videos".

“Я свідчу, що Ісус Христос є нашим Пастирем Добрим, Який любить нас і піклується про нас. Він знає нас і поклав Своє життя за Своїх овець. Він також живе для нас і хоче, щоб ми знали Його і виявляли віру в Нього. Я люблю і обожнюю Його й глибоко вдячний за Нього”.

Старійшина Дейл Г. Ренлунд
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Зі статті “Наш Пастир Добрий”, Ліягона, *трав. 2017, с. 32.*

ІЛЮСТРАЦІЇ КРІСТІНИ КВАН

Небесний Батько знає вас

Сестра Крістіна Б. Франко
Другий радник у генеральному президентстві Початкового товариства

Кожної неділі в маленькому аргентинському містечку група людей збиралася під деревом, щоб читати Писання і дізнаватися про євангелію. Серед тих людей були члени Церкви. Але більшість не були охрищені, і вони дуже хотіли христитися!

Однак у них була трудність. Вони жили далеко від інших міст. Ніхто з провідників Церкви не приїздив до їхнього міста з візитом.

Потім вони дізналися, що у місті, розташованому на відстані чотиригодинної подорожі, є місіонери. Вони всі зібрали гроші, аби один чоловік міг купити квиток на автобус до того міста, де були місіонери. Коли він туди дістався, то чекав на автостанції. Він думав, що то найкраще місце, щоб знайти місіонерів.

Через кілька годин він побачив двох юнаків. Вони були місіонерами! Він розповів їм про людей у своєму містечку. Тож місіонери й президент місії запланували поїздку, щоб зустрітися з тими людьми.

У той день, коли президент місії приїхав з місіонерами, прийшло багато людей, щоб зустрітися з ними. Тепер, хто ще не був охрищений, міг охреститися. Після того, як для них провели урок, вони були готові!

Найближча річка була далеко, тож люди накачали воду з колодязя і наповнили переносний басейн. Це зайняло 3 години! Загалом 27 жінок, чоловіків і дітей буди охрищені того дня. Вони дуже раділи!

Небесний Батько знав, що всі ці люди хотіли охреститися, і Він допоміг їм знайти місіонерів. Небесний Батько також знає вас. Він знає, де ви і хто ви та що вам потрібно. Він чує ваші молитви і дає на них відповідь. Як би вам не було самотньо, Він завжди поруч. Ви ніколи не самотні. Ви можете завжди до Нього звертатися. ■

ІЛЮСТРОВАНО БРЕДОМ ТІРОМ

Мойсей слухається Бога

Кім Уебб Рейд

Одного дня єгипетська принцеса знайшла у кошику єврейське немовля. Вона назвала його Мойсеєм і виховувала, як принца.

Коли Мойсей виріс, йому не подобалося, як єгиптяни ставилися до євреїв, своїх рабів. Коли Мойсей за них заступився, єгипетський цар захотів його вбити. Мойсею довелося втекти. Бог наказав йому повернутися і звільнити єврейський народ.

ІЛЮСТРАЦІЇ ЕЙПРІЛ СТОТТ

Мойсей попросив фараона, єгипетського царя, відпустити єврейський народ. Фараон відмовився. Бог допомагав Мойсею насилати пошесті на ту землю, аби фараон змінив свою думку. Мухи, воші, а потім жаби наповнювали ту землю. Зрештою фараон дозволив рабам піти.

Коли вони виходили, фараон передумав і послав армію наздогнати їх. Коли народ Мойсея дійшов до Червоного моря, Бог осушив перед ними шлях через море, аби вони змогли втекти.

Бог дав Мойсею Десять заповідей. Мойсей навчав заповідям свій народ під час подорожі до обіцяної землі. З часом вони опинилися в безпеці й на волі!

Я можу бути, як Мойсей. Я можу дотримуватися заповідей. Бог допоможе мені, якщо я допомагаю тим, хто потребує допомоги. ■

Див. Вихід 2–34.

Я можу бути миротворцем

ІЛЮСТРОВАНО ЕЙПРІЛ СТОТТ

Президент
М. Рассел Баллард
Діючий президент
Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

НАШЕ СВЯТИЛИЩЕ В СУБОНІЙ ДЕНЬ

Якщо ми будемо сприймати каплицю, як святилище нашої віри й відданості причасним зборам, ми отримаємо благословення.

Причасні збори—це чудовий і славетний час. Коли ми заходимо до каплиці й готуємося до отримання причастя, нам слід думати про те, що ми знаходимося у святилищі,—святому й особливому місці, де ми можемо розмірковувати про Христа і Його величну й славетну місію. Ми ставимо на другий план те, що від цього світу, і натомість думаємо про те, що є вічним. Нам необхідно відкласти мобільні телефони й подумати про Ісуса Христа, Сина Живого Бога.

У нас є лише 70 хвилин кожного тижня, щоб зосередитися на своїй любові до Спасителя. Якщо ми зможемо почати думати про каплицю, як про святилище нашої віри й відданості причасним зборам, ми отримаємо благословення.

У процесі розбудови царства Божого я не можу уявити нічого важливішого, ніж добре підготовані причасні збори, де промовці говорять про Христа, свідчать про Христа і діляться свідченнями апостолів та пророків з Писань та інших матеріалів.

Як Церква ми приділяємо велику увагу Суботньому дню. Ми вже досягнули певних покращень, але ще не сягнули мети. Ми будемо й надалі докладати зусиль, поки кожен член Церкви і місіонер не стануть настільки духовно вмотивованими під час поклоніння в Суботній день, що кожен скаже своїм сусідам, зацікавленим та родичам: "Прийдіть і подивіться. Прийдіть і поклоняйтеся з нами". Саме цього ми хочемо досягнути.

Якщо ми зможемо це зробити як Церква, ті, хто прийме наше запрошення "прийти і подивитися", відчує силу послання відновленої Церкви Ісуса Христа. Коли вони будуть поклонятися з нами під час причасних зборів, їхні серця будуть зворушені й світло євангелії проллється в їхні серце й розум. ■

З "The Chapel: Our Sabbath Sanctuary" at prophets.lds.org.

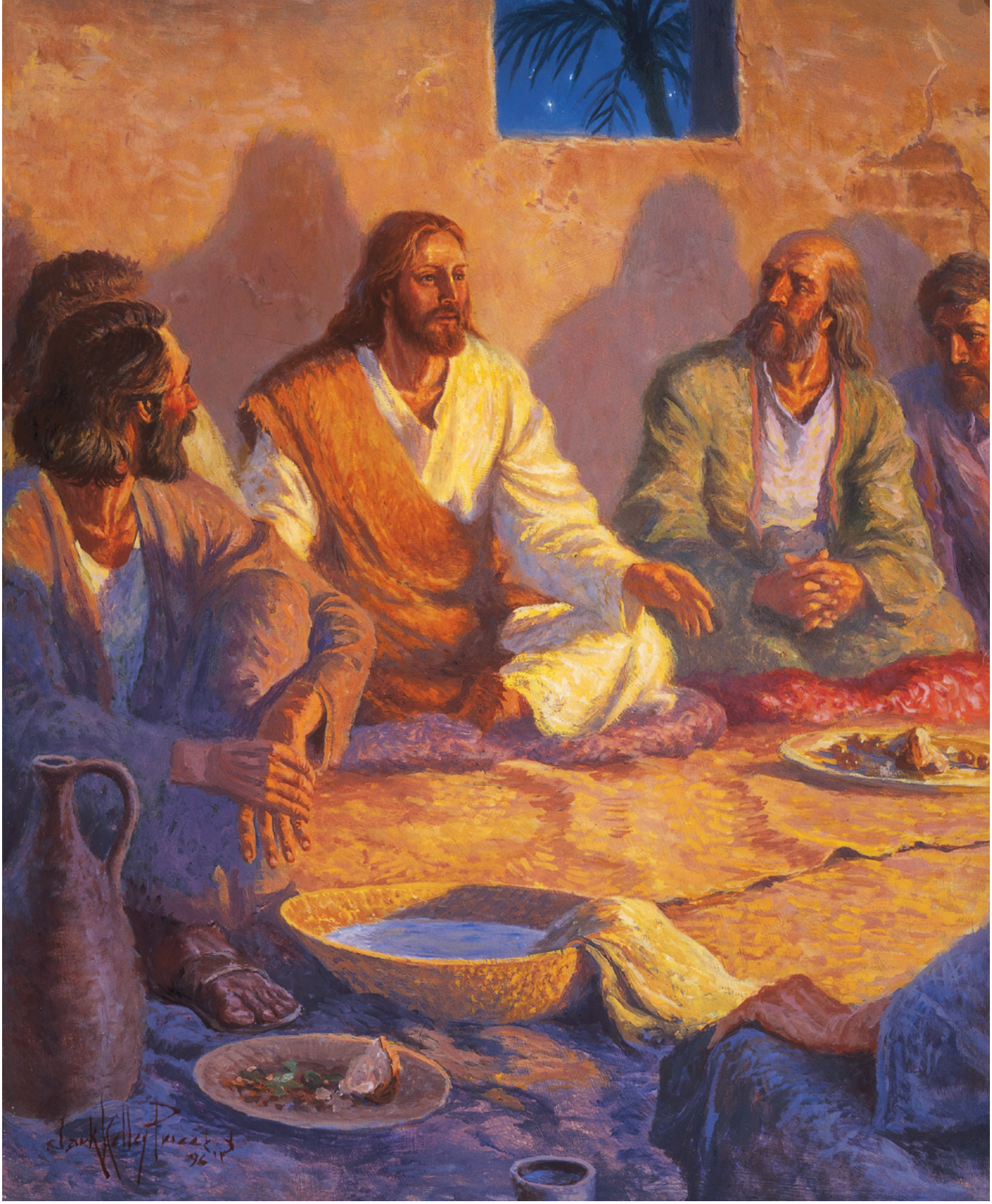

ОСТАННЯ ВЕЧЕРЯ,
ХУДОЖНИК КЛАРК КЕЛЛІ ПРАЙС

"А коли настав час, [Ісус] сів до столу, і апостоли з Ним. …

Узявши ж хліб і вчинивши подяку, поламав і дав їм, проказуючи: "Це тіло Моє, що за вас віддається. Це чиніть на спомин про Мене!"

По вечері так само ж і чашу, говорячи: "Оця чаша—Новий Заповіт у Моїй крові, що за вас проливається" (Лука 22:14, 19–20).

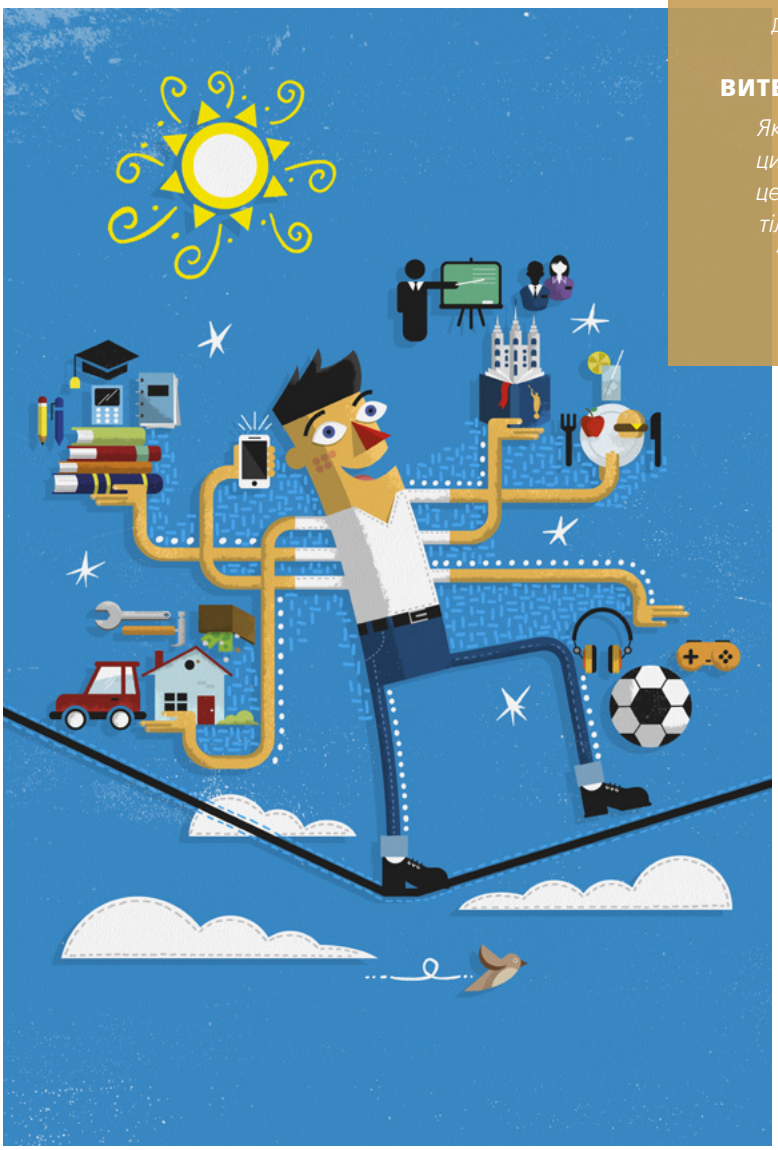

ДОРОСЛІЙ МОЛОДІ

ВИТЕРПІТИ ЧИ РАДІТИ

Якщо дотримуватися цих трьох принципів, це допоможе нам не тільки витерпіти, а й "радіти до кінця".

44

18-РІЧНИМ

ЩО ЧЕКАЄ ПО ЗАКІНЧЕННІ ПРОГРАМ ДЛЯ МОЛОДІ?

50

МОЛОДІ

ЯК РОЗВИВАТИ ВАШІ ДАРИ

62

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

4 02147 52192 7 UKRAINIAN